

AP 215
1924+

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

Lê Vĩnh Ngọc
09/1972

77

CHỦ NHIỆM CHỮ BỐT : DUYỄN ANH
THƯ KÝ : ANH CHI
ĐẶC PHÁP VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — : Đ.T. 23.595

VĂN

từ phen đã biết	TRẦN HUYỀN AN
trong khoảng mệnh mông	NGUYỄN NGUYỄN
nghe trong lòng thăm	PHẠM MẮT NẤU
còn một buổi chiều	ĐẶNG HOÀNG
những bức tranh và hoa hương dương	PHƯƠNG VIÊN
buồn trong dấu xưa	THU DUNG
lá thư	MÂY
một chút mến thương	NGUYỄN THỊ PHƯỢNG MI

THƠ

phạm cao hoàng — mừng mán — trần dạ lý — lê vĩnh
ngọc — mây hạ — nguyên nhật ánh — dương thị ngậm ngùi
châu uyên — thư duy — nguyên thân vương — nguyên hoài
mỹ

TRUYỆN DÀI

cửa trường phía bên ngoài	MAI THẢO
thư tình trên cát	DUYỄN ANH
tôi và em	HOÀNG NGỌC TUẤN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời	TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
chạm phở	KIỆM VÀNG
bệnh mới lớn	NGUYỄN TUẤN ANH
biết một biết mười	NGUYỄN THẾ
tuổi ngọc và bạn ngọc	TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỜ 16-11-72 SỐ 77 NĂM THỨ HAI giá 60 đ.
ĐẾN NGÀY 23-11-72

RỒI CHIỀU NAY MÂY LẠC BƯỚC GIỮA VÒM TRỜI BÉ
nhỏ chấp nhận làm kiếp bơ vơ giữa lưng trời heo hút.
Nhưng một ngày nào đó rồi mây cũng bay đi, sẽ không
còn lướt nhẹ trên phên đàn tuổi mộng. Mây vui bay,
những êm đềm vụt tắt sau khung cửa khép hờ của tuổi.
Tiếc nuôi vô ngàn.

Còn lại những gì hay chỉ còn những ngón tay khô
khan ngại ngừng tìm lại khung trời ngày bé, hoa dại, cỏ
non tổ diêm cho tuổi mộng đã tròn. Có còn không những
ngày tháng ẽ a cùng sách vở ? giận hờn vu vơ đáng ghét.
Mẹ ầy. Lờ ru xa vời như tháng năm vào hạ, thăm thăm
lâm sao !

Rồi những buổi sáng tay trong tay trên con đường nhỏ
đến trường mà một lần đã biết trốn học đi chơi, mà hay
tin lại bị ăn đòn. Ngày ấy tôi hay mưa đến cả hai ông
trời lẫn. Mả bảo thế, con mưa cho mả ướt. Ba có về hỏi
mả, mả chối nghe. Mả kể hết con bắt đền mả đấy. Con
làm mưa rồi con sẽ tạnh ngay. Tính tôi hay khóc ai cũng
sợ. Khi nước mắt ướt đầm mới tạm thôi. Ở mà mắt
nâu ngày đó chưa vương chút khói chiều, chưa biết buồn,
chưa biết lang thang trong những chiều xuống nhẹ rất
nhẹ, nắng vàng rơi rụng trên khóm lá xanh um. Tôi vói
tay bắt nhẹ nắng vàng như niềm vui bất gặp, tôi làm thân
với nắng nhưng rồi nó dầy chết trên tay tôi, chỉ còn tôi,
đứng lại bên khóm lá. Nó lìa tôi như tuổi thơ, như hình
ảnh ngày nào còn bé. Nỗi buồn dâng nhẹ, khóm lá xanh
giật mình. Tôi lắng nghe dư âm ngày cũ vọng về, tôi thồn
thức thật nhiều, thật nhiều. Tôi yếu đuối làm sao chống
chối với nỗi buồn cho được.

Bây giờ tôi đã khóc trong những lần nhìn mưa. Tôi
thương mưa lạ, mưa hôm nay khác với mưa của tôi ngày
xưa lắm. Nhìn mưa như nhìn nỗi buồn rơi rụng. Cả một
« khung trời nước mắt » của tôi ngày đó bây giờ khô cạn,
đã chảy dần dà với thời gian, với năm tháng muộn phiền.
và chất ngất như sách vở trên bàn, trước mặt, những vật
lý, những hóa học đầy dẫy mà tôi chưa kịp học, để cho
hồn đi ghé thăm khung trời cổ đại của tôi, của tuổi mộng
đã đi. Tôi lấy nước mắt đổ thành sông để ngăn vết bước
của thời gian nhưng, chẳng được gì, hoài công vô ích lắm.
Thối đành quên đi...

Sao người không ghé cho cơn mưa hiu hắt chiều nay
ngừng rơi, mưa chiều sẽ ướt lạnh con phố dài hiu buồn
lên khoe mắt và ngàn năm vẫn dài hiu như ta tưởng.
Người có hay chăng ? chiều nay nước mắt sẽ thay cho mây
trời rơi nhẹ xuống, mây bây giờ cũng buồn dùm cho tuổi
ta tiên điều hoang sơ, còn dấu những « dòng sông ước
mơ » ngày đó, bây giờ khô cạn, trời cát trắng phau như
hồn người rỗng tuếch và buồn lênh như những buổi chiều
mưa nhẹ hạt giăng trắng xóa trên lối về sau giờ tan học
và buồn như cơn mưa bụi ngày đông.

một
chút
mến
thương

NGUYỄN
THỊ
PHƯỢNG
MI

NGUYỄN THỊ PHƯỢNG MI

chờ thông thạo tiếng tây đức cái đã

Đáng lẽ nhà thơ Nguyên Sa, nhà... tự nhiên Đào Đăng Vĩ và nhà «bồn báo chủ nhiệm» Duyên Anh đã lên máy bay sang Tây Đức phó hội Văn Bút từ hôm thứ hai, 13-11. Nhưng vào phút chót, Duyên Anh bỏ cuộc. Duyên Anh bỏ cuộc, Nguyên Sa bèn buồn quá, cũng bỏ cuộc. Chẳng biết cụ Vĩ có chia «véc bờ» aller hay không và đã «aller» chưa. Nguyên Sa hỏi Duyên Anh tại sao bỏ cuộc. Duyên Anh đáp: Tôi chỉ đủ «tiếng Đức» nói ở Đông Đức thôi. Sang Tây Đức thiếu tiếng Đức mà tay mình vừa bị cảm cúm sợ không «nói» thay miệng được. Đành chờ thông thạo tiếng Tây Đức cái đã. Nguyên Sa cười. Thực ra, tự túc cái vé khứ hồi hơi đau bao tử. Vả lại, Duyên Anh cần ở nhà làm báo Tết. Nguyên Sa cần ở nhà phát hành tập tuyển *Gỗ đầu trẻ* và *Thơ Nguyên Sa*. Nếu đi, mất cả tháng đông dài... Điều đáng nhớ là quý vị ở Bộ Nội Vụ đã ngạc nhiên thấy anh em văn nghệ bỏ cuộc Âu du một cách thơ thới hân hoan. Bộ yêu cầu anh em văn nghệ ký vào tờ «cam kết» rằng anh em tình nguyện không đi chứ Bộ không hề gây khó dễ. Lần đầu tiên, nhà nước hiểu... văn nghệ. Văn nghệ thật khác với... thương mại. Thương mại xoay dài người đi đi, năn nỉ xin đi mà cứ khó lòng đi. Văn nghệ được chính phủ cho đi tự do lại... hân hoan «em chả, em chả». Ghi thêm: tập truyện *Gỗ đầu trẻ* của Nguyên Sa do Tuổi Ngọc xuất bản đã phát hành. (Phạm Định)

cờ bay huy hoàng trên nóc đặc biệt pháp viện

Đặc Biệt Pháp Viện, quả thật, cũng có phần... đặc biệt. Sau khi Tuổi Ngọc phát hành, bài báo nhỏ bé trên một tờ báo nhỏ bé bèn được Đặc Biệt Pháp Viện chiếu cổ ngay. Bạn ngọc yên chí nhón, Đặc Biệt Pháp Viện không truy tố Tuổi Ngọc đâu. Mà thay thế lá cờ úa màu, ử rữ bằng một lá cờ mới toanh. Sáng thứ sáu, 9-11, ngang qua Đặc Biệt Pháp Viện, tôi ngạc nhiên đến «sung sướng» — phải xử dụng cái «ạc gờ» tuyệt cú mèo — thấy lá cờ úa màu, ử rữ bị kéo xuống và cất vào kho làm kỷ niệm. Sáng thứ bảy, 10-11, lại ngang qua Đặc Biệt Pháp Viện thấy cờ mới tung bay. Tôi đâm ra yêu Đặc Biệt Pháp Viện. Vị nào đã đọc bài báo của tôi? Vị nào đã ra lệnh thay cờ? Xin cho tôi được biết tên tuổi để công khai tỏ lòng ngưỡng mộ. Nhìn lá cờ bay huy hoàng trên nóc Đặc Biệt Pháp Viện, tôi bỗng tin tưởng cuộc đời quá xá. Cuộc đời không phải chỉ có tai trâu. Cuộc đời vẫn tràn ngập Chung Tử Kỳ nếu những kẻ gây đàn đầu là Bá Nha (Duyên Anh).

triển lãm tranh lụa tú duyên

Với 54 bức tranh màu trên lụa được trưng bày tại Pháp-Văn Đồng-Minh hội, 24 Gia Long Sài Gòn từ 2-11 đến 12-11-72, Tú Duyên đã làm nời hân phòng triển lãm trong không khí hiền hòa, thân mật, gần gũi với người xem tranh, Tú-Duyên cho biết hầu hết những bức tranh này mới vẽ từ đầu năm 72 đến nay. Được hỏi về bức ưng-ý-nhất, Ông chỉ cười xòa. Mắt lim dim sau làn kính trắng dày cộm, thả hồn theo khói thuốc hướng về một bức tranh bên phải. Tìm lại cái hứng khởi khi vẽ tranh này, số 26, Uống Nước Nhớ Nguồn. Một trẻ thơ đang ngậm vú mẹ. Tú Duyên bày tỏ. Mẹ là một danh từ quá bao la, người cầm bút diễn tả Mẹ ngọt ngào như mía như chuối hương, Mẹ là trùng dương. Người họa sĩ (chính mình) thực hiện ý tưởng của mình thành hình ảnh. Tác giả vừa ý với đôi mắt thơ ngây đầy mến yêu, thỏa mãn của đứa trẻ trong vòng tay Mẹ. Tú Duyên dẫn đi xem từng bức tranh một. Được hỏi về lối

họa, tác giả dừng lại nơi chân thang lên cạnh chiếc dương cầm, nơi có treo bức tranh Hàng Mạt Cối, số 13, bức tranh thật dị màu sắc lẫn bố cục; Một nụ sen trên một tàn lá cạnh một con chim sâu trong nhẹ trên thân sen. Tác giả cho biết, thích phóng bút là vẽ ngay, không sửa, không gọt. Sửa làm mất cái đặc tính cá biệt bàn tay họa sĩ, làm mất đi cái hứng thú đầu. Cứ «vứt» màu vào, «ném» màu. Được hay không không cần. Cần «vứt» màu sao cho lọt được cái ý tự nhiên của mình. Tranh Tú Duyên không gò bó gọt dũa quá ở đường nét, nhưng thật ra tác giả đã bao công phu mưu mang cái ý của mình sửa soạn cho bố cục bức tranh để khi «ném» hay «vứt» màu là hiện lên cảnh thật. Chính vì thế, nét vẽ thanh tiên ấy đã dành hẳn cho Tú Duyên một thế giới độc đáo trong làng tranh Việt Nam (Hải Hà An)

người xuất ngoại du học và người ở nhà

Khóa thứ 5 của Chương trình Giới thiệu Đại học dành cho các cô cậu mới đậu Tú Tài 2 là buổi nói chuyện về vấn đề du học của ông Trần Công Thiện, giám đốc Nha Du Học và Học bổng hôm 12-11 tại viện Khoa Học Giáo Dục. Ban hướng dẫn đã lần lượt

giới thiệu và trả lời thắc mắc về chương trình học ở các Phân khoa thuộc các Đại học công và tư trong nước. Nay giới thiệu các Đại học ngoại quốc, và nếp sống sinh viên Việt ở Anh, Mỹ, Pháp, Bỉ, Đức, Úc, Nhật, Gia Nã Đại và Tân Tây Lan. Theo ông Trần Công Thiện thì từ 10 năm qua đã có hơn 9.000 sinh viên xuất ngoại trong đó có 7.500 người tự túc và 2.500 người được hưởng học bổng quốc gia, Colombo, Usaid. Theo Sư huynh! Mai Tâm vừa đi một vòng ngoại quốc về và đã tiếp xúc với một số sinh viên Việt ở hải ngoại thì đa số họ phải vất vả nhiều, mặt mũi xanh xao, vừa đi làm vừa đi học, vì với hối xuất 445 đồng một Mỹ kim, gia đình họ không còn đủ tiền để gởi cho họ nữa. Chứa nhật, 12-11-72, SH Mai Tâm lại tổ chức một trại sinh hoạt cho 500 sinh viên theo lớp Hướng dẫn nói trên với mục đích gây cơ hội cho giới trẻ tập sống chung, hợp tác, vì nhận thấy giới trẻ Việt Nam đang cần một môi trường sinh hoạt và một ngọn lửa thiêng để kết hợp nhau lại. Vì tuổi trẻ Việt Nam từ bao nhiêu năm qua thiếu hướng dẫn và mất cả niềm tin. Nhân dịp này nhà văn Duyên Anh đã được mời đến để nói chuyện với Tuổi Trẻ về một tiểu thuyết của ông đưa lên phim và bị ông nặng lời công kích và chia sẻ kinh nghiệm của nghề làm văn làm báo. (VKHGD)

đức kết trắc nghiệm động lực thúc đẩy tuổi trẻ vào đại học

Các Cậu Tú Các Cô Tú

23% 50%

Đề lấy một văn bằng, vì việc làm ăn và địa vị xã hội đời phải có văn bằng Đại học.

4% 10%

Đề có cơ hội gặp gỡ kiếm vợ, chồng hoặc có văn bằng Đại học để dễ lấy vợ, chồng hơn.

0% 10%

Vì cha mẹ bà con ép buộc.

45% 0%

Vì vấn đề quân dịch.

9% 10%

Đề học tập những kiến thức và những kỹ năng cần thiết cho sự thành công trong nghề nghiệp tương lai.

19% 20%

Đề thành nhân và thành công.

thuở yêu em

thuở em tóc phủ bờ vai
mắt buồn khi nắng chưa cài môi thom
thuở ta hôn chớm bóng khuáng
em cười ta thấy mùa xuân chín vàng
ta yêu em rất dịu dàng
yêu bằng những lúc vô vàn nhớ nhưng
yêu trong tình tự ngại ngừng
yêu em ta bỗng vô cùng yêu ta
MẠC VŨ

khi xa người

tôi viết một bài thơ
lời ca bay tiếng gió
em đã qua rồi từng cơn mưa nhỏ
tôi còn nghe bão rớt trên vai
em về buổi chiều nắng ủa trên tay
trong hồn tôi trái trái sầu đã chín
tôi thấy bên kia mây trời ngả tím
chim rừng bay về núi lâu rồi
em cũng đã về phố Hội xa xôi
tôi ngồi đếm giọt buồn trên lá ủa
một chút cô đơn trong đời góa bụa
tay hồ ly không hiện xuống mỗi người
tôi ngậm ngùi. Đêm đối tuổi hai mươi

những dòng thơ suốt đời bất lực
ngày đã tắt trong nguồn đau thứ nhất
em có về từng bước rất kiêu sa ?
em có về theo gió cuốn mây xa
sao tôi thấy cả mùa hè trở rét
sao tôi thấy lời chim bắn bắt ?
cây tình tôi gãy giữa hàn phong
trái tình tôi lặn mấy dặm bờ hoang
thành quách đồ trong một mùa bão dậy

em đi. Máu thơ pha sắc giầy
tôi hiện hình tên thi sĩ lang thang
tôi hiện thân tên đao phủ hung tàn
trái mộng cảnh mờ trong hồn đồ nát
lưỡi thép ca vang bao lời bạo sát
tháp tình xưa gãy xuống giữa vãn thơ

gọi tên em, gọi miết cũng đại khờ
tôi tự sát giữa vô cùng thương nhớ
tôi nằm chết giữa một trời đau khổ
đôi bàn tay còn bầu vùi mặt trời
mai tha về, em có đến bên tôi ?
NGUYỄN NHẬT ANH

khi trở lại v.l.

xe nghiêng mưa tại ơ hồ
tưởng chừng đôi mắt đã mờ lệ tuôn
vườn xưa lá động bay hương
về đây hái đóa hoa hương tặng nhau

tổng phước hiệp

hành lang áo trắng lao xao
ta, con chim biển hát chào đảo xưa
sân trường làm kẻ ngu ngơ
uống ly đậu đỏ đợi chờ ra chơi

và em

vang vang tiếng hát yêu người
dịu dàng quá đôi nụ cười em xưa
hình như trời sắp sang mùa
chạm hai mái tóc ủa vừa tìm nhau
THU DUY

mưa và t.l.

Mưa rất xanh ở lòng tôi buổi sáng
Mưa bay về cùng nhịp đập trong tim
Em đã qua giữa hồn xanh mộng tưởng
Đề lại đời tôi những tiếng nhạc chìm

Cứ đã ngỡ tình kia xa mất dấu
Một con đường lờ lững với cơn mưa
Trong vườn xưa con chim về đứng
đón

Biết tình tôi nhưng nhớ mấy cho vừa ?
Và mỗi mắt cũng thành như điểm ủa
Khi em về gió lộng tóc bay bay
Chút tàn phai còn phủ kín hình hài
Đời tan loãng như hình sương bóng
khỏi

Và cũng về dù lòng quên hay nhớ
Dù có ngập ngừng lối cổ thân quen
Tôi cũng đợi hừng giọt tình mong nhớ
Đời giữa đời còn lạnh bước thời gian
NGUYỄN HOÀI MỸ

tâm giai ngẫu

Chon von đôi núi nhiều khe
Ngựa buông lỏng khẩu ta về bình
Đứng chân đôi phút bình yên
Tìm cô em gái chút duyên hẹn hò

ván hương

Đêm đi trong ánh nguyệt tà
Vườn vãn hương thoảng mùi hoa ngọt
Giữa trời trăng đã lên cao
Gương soi chênh chếch nhụy đào thiên
NGUYỄN THÁNH VƯƠNG tiên

hạnh ngộ

trên vườn hạnh
dưới vườn đào
ta gặp nhau dưới gốc soan tiên
mắt ngân ngơ nhìn nhau
nụ cười anh sáng trên đôi môi
đôi má em hồng màu hoa gạo
em sẽ mơ về những chiều, những sáng
ngất lặng nhau bóng hồng thân ái đầu
tiên

những nụ hôn ngọt ngào, môi miệng
đôi môi chúng ta là những bóng hồng
và bóng hồng thân ái trên tay
đôi mắt anh rạng ngời hạnh phúc
nụ cười em rực rỡ tình yêu
êm ngoan những cơn mưa nhỏ
nhẹ nhàng như những hạt bụi
bắt đầu buổi sáng
bắt đầu tình yêu
ơi buổi sáng
em mơ về một niềm hạnh phúc
hắn đã xa xôi
trong khu vườn hạnh phúc hôm nay
MÂY HẠ

đêm mộng

như tiếng nhạc dội sâu lên âm hưởng
giữa mù sương người bóng nhỏ hoang
liều
ngàn bóng nguyệt rụng vào trong
mộng tưởng
soi xuống đời ta một nỗi hắt hiu

gặp buổi đầu

người bước tới lượn lơ trăn ngọn
sóng
âm điệu vàng hợp tấu khúc vô biên
ta run rẩy từng luồng như chấn động
nghe suối nguồn bùng vỡ giữa con tim

tạ từ

thôi giữ chỉ cánh hoa sầu muộn cũ
bởi ngày mai ta cát bụi ngàn khơi
thôi hát chỉ khi trăng vàng đã ngủ
chút tình này ta nhớ mãi thiên thu
CHÂU UYÊN

tìm dấu hài xưa

chiều về giữa phố mưa bay
chân ngu ngơ đếm dấu hài quen xưa
cây xanh lá rữ mong chờ
tôi nghiêng nón xuống cho mờ mắt
trống

DƯƠNG THỊ NGÂM NGƯỜI

● Tặng Người, và Phạm Cao Hoàng - Cầm Lan.

Bây giờ thì lòng chàng hoàn toàn thanh thản. Bỏ xích đu ra sân, nằm ngửa, mắt nhìn trời, nghe máy thu thanh giới thiệu và trình bày nhạc Beethoven. Đêm mười sáu, tháng chín mà trăng vẫn sáng. Sáng như trăng mùa thu. Đêm trăng nối tiếp cho buổi chiều thật êm đềm, thật dịu nhẹ. Chàng nhớ, mọi năm dạo này là mùa mưa to. Mưa như tháng chín tháng mười. Bà con vẫn bảo nhau như vậy. Và chàng nghĩ: Có lẽ hôm nay là ngày cuối cùng của mùa nắng nhạt. Ngày mai sẽ mưa. Chàng tin vậy dù bây giờ trời rất đẹp và rất trong...

Nhạc Beethoven ai đem so sánh với tâm hồn Thúy Kiều? Nhất phiến tài tình thiên cổ lụy. Tiếng nhạc chỉ trôi qua mơ hồ, xa vắng huyền ảo như tan loãng vào mây cao bởi lòng chàng đang có những nỗi vui chập chờn khắp lá cây, ngọn cỏ... Nỗi vui mạnh mẽ từ năm hôm trước và thật sự thành hình khi Thục trong chiếc áo in những vân hoa tròn chung thủy sát vai chàng tiến ra lối đi lát gạch sẫm trong sân. Thục đến ngồi bên chàng và chiếc xe từ từ bỏ ra đại lộ. Qua kính chiếu hậu, chàng thấy, ở băng sau, Vĩnh và Phương đang chụm đầu lại nhau, hòa một nụ cười. Đường phố đông đảo người đi trong màu vàng của nắng. Chàng nhớ đến cảm xúc của một nhà thơ khi phải rời bỏ một thành phố bạn, nói lên tiếng hát xa quê:

từ phen đá biết

TRẦN HUIỀN AN

Đường qua mấy phố Qui Nhơn
Nhà sao trông lại gêu hơn mọi lần
Người đi quần áo chen chân
Ồ! Sao như lại quen thân từ nào...

Chàng không phải hát tiếng hát đi đây. Chàng đang đi vào một buổi chiều hạnh phúc nhưng vẫn thấy nhà cửa, phố xá Tuy Hòa đáng yêu hơn mọi lần, vẫn thấy như quen thân tất cả mọi người qua lại...

Khỏi Ngã Năm, Thục cũng như Phương đều chưa biết đích của chuyến đi. Vĩnh giải thích:

— Anh sẽ đưa em đến một chân trời, góc núi.

— Sao lại góc núi?

— Bởi vì nếu góc biển thì chúng ta đã xuôi về hướng đông, hướng...
Cư xá Đoàn Kết...

Có tiếng hai người khúc khích cười. Hình như Phương bẹo Vĩnh. Rồi có tiếng ngâm trong suốt:

— Đi đâu cho thiếp theo cùng

Đôi no thiếp chịu, mặn nồng thiếp cam.

Chàng nhìn sang Thục bắt gặp Thục cũng đang nhìn sang chàng, cười nhẹ. Nụ cười ngầm nói về sự hồn nhiên của Vĩnh với Phương. Hai người vẫn tự gọi nhau là Ông Tây, Bà Đầm. Ông Tây, Bà Đầm dùng chung một hộp thư Bưu điện nên trên mỗi lá thư địa chỉ người gửi và người nhận y nhau.

Bắt đầu vào cầu Đà Rằng, chàng cho xe đi chậm lại. Đó là một thói quen. Không bao giờ qua cầu chàng chạy nhanh, sợ phí phạm cảnh trời mây sông nước. Phương trao một quả cam cho Thục, một quả bóc chia cho Vĩnh. Chàng được Thục chia phần nhưng đặt bên tấm kính để được ngắm Thục ăn. Hai người lại bàn về dự tính mộng mơ. Đó là dự tính bắc một chiếc cầu khác qua sông Đà, từ nhà Thục đến thẳng ngôi trường Thục dạy. Chiếc cầu sẽ dành duy nhất cho đôi bàn chân Thục. Lần này, Thục nói sẽ mời thêm một bạn nữa đi cho vui cùng. Chàng hỏi:

— Đó là loại bạn gì mà được hân hạnh vậy?

Thục trả lời với giọng hóm hỉnh:

— Bạn đi cùng đường và đi suốt đời nên gọi là bạn đường đời.

Chàng cắt ngay:

— Nếu vậy tôi sẽ đặt mình phá cầu...

— Thì anh phải bồi thường chiến tranh...

Câu chuyện vẫn vợ đưa bốn người qua khỏi Phú Lâm lúc nào không hay. Chàng cho xe rẽ phải, chạy trên một con lộ đắp cao giữa đồng. Bám sát con lộ, dòng kênh nam nước lặng tờ không chảy. Cảnh đồng trải ra toàn một màu xanh. Cảnh đồng đi vào tâm trí chàng từ những bài Địa lý lớp ba của giáo sư Trần Sĩ. Xa xa về phương nam dãy Đèo Cả nhô mờ trên nền

trời. Xe lại rẽ phải lần nữa, chậm chậm lăn bánh vào lối hẻm hai bên là hàng tre tỏa bóng. Đoàn bò phía trước cứ mãi thông thả bước trước mặt, chàng nhận còi như hồi thúc. Chàng giải thích :

— Chúng ta đi chơi ở những vùng này để Thục biết rõ đời sống miền quê hơn.

Thục cãi lại :

— Anh tưởng Thục không biết sao ? Gia đình Thục chính ở một vùng quê.

— Nhưng từ lâu, đi học ở Sài Gòn, rồi đi làm cô giáo, miền quê với Thục chắc chỉ còn là tuổi nhỏ mơ hồ...

Dừng lại cạnh một ngôi trường quê, Vĩnh đã sát vai Phương khuất vào trong xóm. Chàng biết, chắc hai người vào ngôi quán nhỏ, ngôi quán chỉ bán thức ăn cho những người quen đặt trước, có không khí ấm cúng, thân mật như một nhà bà con. Thấy Thục, vài đứa học sinh reo lên, sưng lại :

— Thưa cô. Cô sang đây lúc nào ?

Thục giới thiệu với chàng đó là những học sinh lớp Thục cổ vấn. Học trò trường quận hồn nhiên, chất phác và lễ độ trong ngôn từ cũng như cử chỉ.

Hai người ngồi xuống vệ cỏ. Bóng hàng tre đong đưa, quét dài trên ngọn cỏ, rung rung. Vài đứa bé tò mò đứng ngắm. Khi đám học sinh chào đi, Thục nói :

— Ngày mai đến trường chắc thế nào bọn nó cũng bảo nhau là thấy cô Thục đi chơi với một ông...

Chàng cười, tiếp :

— Một ông thầy...

Chàng chợt nhớ là tuần trước đã bắt bính Thục một cách phi lý. Hôm ấy, chàng vừa đến lối rẽ vào nhà Thục thì gặp cô em chạy xe ra, vừa cười vừa nói :

— Có chị Thục ở nhà.

Nét mặt và nụ cười cô bé, chàng đọc được vẻ thân mật, gần gũi. Nhưng khi chàng vào nhà thì đưa cháu báo tin Thục bệnh. Chàng ngỡ ngàng, phân vân rồi quay gót. Lòng vẫn ấm ức là vì một lẽ nào đó Thục không muốn gặp chàng chẳng. Chàng nghĩ là sẽ không bao giờ ghé nhà Thục nữa. Chàng sẽ đoạn tuyệt với một quãng đời chàng cho là thơ mộng. Dứt khoát như vậy rồi, chàng thấy lòng vô cùng buồn bã. Cơ hồ chàng không còn thấy có gì vui vẻ, hào hứng nữa. Gặp lại Thục tại nhà một người bạn, chàng vẫn chẳng tìm được nỗi vui. Chàng có vẻ tránh né. Hai người ngồi cách xa nhau. Chàng từ chối không uống rượu, sợ men rượu làm khuây đi nỗi buồn chàng đang cố nuôi dưỡng. Thục thì sau cơn bệnh, vẫn còn vẻ xanh xao, gầy yếu thỉnh thoảng quay nhìn chàng như dò hỏi. Khi chàng về đến nhà thì trời đổ mưa to, mưa dai dẳng. Chàng thức ngồi nghe mưa và thương nhớ rất

rào những cơn mưa dĩ vãng. Những đêm mưa nơi quán trọ miền thượng lưu sông Ba. Những đêm mưa trong cánh đồng Phong Niên. Và cái đêm mưa dưới mái nhà ông bác già cạnh Chùa Cát, Nha Trang, sau một ngày chàng cùng Thùy Lam lang thang khắp nẻo từ Hòn Chồng, Tháp Bà đến chùa Hải Đức. Chàng đã gởi vào cuộc tình với Thùy Lam tất cả tha thiết, chân thành của tuổi vào đời. Chính vì vậy mà chàng hết sức vụng về trong vai trò người con trai. Nhưng nhờ sự vụng về này chàng đã thành công, đạt được địa vị độc tôn trong tâm hồn Thùy Lam. Cuộc tình với Thùy Lam đã giúp chàng hiểu biết hơn, nhất là hiểu biết tâm lý nữ phái. Ngày xa Thùy Lam, chàng vẫn nghĩ, hình ảnh đó không thể thay thế được. Cho đến bây giờ hình ảnh Thục lại là một hình ảnh lớn nữa trong lòng chàng. Chàng đã hiểu biết hơn để có thể chiều chuộng Thục nhưng hình như chàng thường... sợ mất lòng Thục hơn Thùy Lam. Chàng luôn luôn lo ngại những điều chàng làm sẽ phật ý Thục. Khác với ngày nào, Thùy Lam có vẻ âm thầm cam chịu, sau mới nói ra chàng chỉ xuề xòa xin lỗi... Có lẽ vì vậy mà suốt đời chàng chỉ là một gã trẻ con. Buổi chiều mưa trên gác chuông chùa Hải Đức, chàng lạnh run, Thùy Lam choàng chiếc áo cho chàng. Chàng đứng im cảm nhận. Sau đó, trong một thư, Thùy Lam viết : Lúc đó, em thấy anh ngoan ngoãn một cách trẻ con hết sức ! Mới đây, Thục cũng có ý tương tự : Tình anh chân thành như thuở tuổi học trò. Chàng cho rằng, khi yêu, không ai có thể tự hào là mình sáng suốt, trưởng thành. Ngày mới vào Trung học, Chàng có đọc một quyển truyện, tả cảnh tiên. « Chàng » là một vị tiên ông già râu tóc bạc phơ. « Nàng » là một nàng tiên xuân xanh đôi tám, giạt mình vì cái vỗ cánh mạnh của một con chim. Tác giả quyển truyện viết : « Vị tiên ông quên cả mớ tuổi chồng chất trên đầu, bảo « Đề rồi anh đánh gãy cánh con chim cho em nhé ». Chàng mỉm cười. Người ta là tiên, tuổi đời chồng chất còn như vậy, huống chi mình, không phải là tiên, cũng chưa râu tóc bạc phơ... Chàng thức ngồi nghe mưa và nghĩ đến con đường vào nhà Thục, có vài đoạn bùn lầy. Có vết bùn nào vấy bẩn gót chân Thục chẳng ? Chút băn khoăn về một vết bùn nơi gót chân Thục khiến chàng đến thăm Thục ngay hôm sau đó. Mỗi lần ghé nhà Thục chàng gọi là đi hòa đàm. Cuộc hòa đàm đã khai thông và hai bên đồng ý có chuyến đi chơi này. Bên cạnh Thục, chàng có được những phút vui vẻ tự nhiên, quên được cái mỗi một, chán chường, mà Thục vẫn đùa là : của một người suốt đời lang thang nơi các dịch xá, chấp nhận những bát cơm tân khách để đi tìm minh chủ...

Chàng đưa Thục vào lối Vĩnh đã đưa Phương đi thì gặp Vĩnh ra đón. Trong ngôi quán, một bữa ăn đã được dọn ra với mấy đĩa bánh xèo, mấy đĩa rau xanh, mấy chén nước mắm ớt cay hồng thơm. Đối diện với chàng và Thục, Phương vẫn nhí nhảnh cùng Vĩnh, Chàng bảo Thục :

— Anh chị có vẻ giận mặt chính quyền quá !

Thục như bào chữa giúp Phương :

— Lốp trẻ mà anh.

Phương vẫn không để ý. Vì tuy chỉ có bốn người nhưng có hai chiều câu chuyện khác nhau, mỗi bên theo đuổi riêng rẽ, thỉnh thoảng mới có câu bàn góp chung. Hai chiều câu chuyện cũng là hai sắc thái. Một bên giòn giã vui tươi và một bên trầm trầm thâm đậm...

Khi chiếc xe quay đầu để ra khỏi xóm nhỏ thì mặt trời đã gần kề đỉnh núi. Lâu lắm, khó lắm mới có một lần trở lại nơi này, đủ cả bốn người của buổi chiều nay. Vài hôm nữa, Vĩnh trở lại Đà Lạt, Thục, Phương miệt mài với sách vở, chần dặt lữ học trò. Còn chàng, tiếp tục nổi trôi. Có thể chàng sẽ trở lại, trở lại một mình, để nhớ hôm nay đã là dĩ vãng. Chàng khe khẽ đọc:

*Lời mồn vương dấu cô liêu
Nghe trong hơi thở sáo diều trời xưa...*

Thục khen:

— Hay! Thơ anh đó hả?

Chàng lắc đầu:

— Không. Của một người bạn.

— Ai vậy?

— Lương Trinh.

— Lương Trinh là nam hay nữ?

— Nữ.

— Hèn chi thơ hay và tên thật đẹp. Nàng có đẹp không anh?

— Đẹp và rất đáng yêu. Chàng đáp chậm.

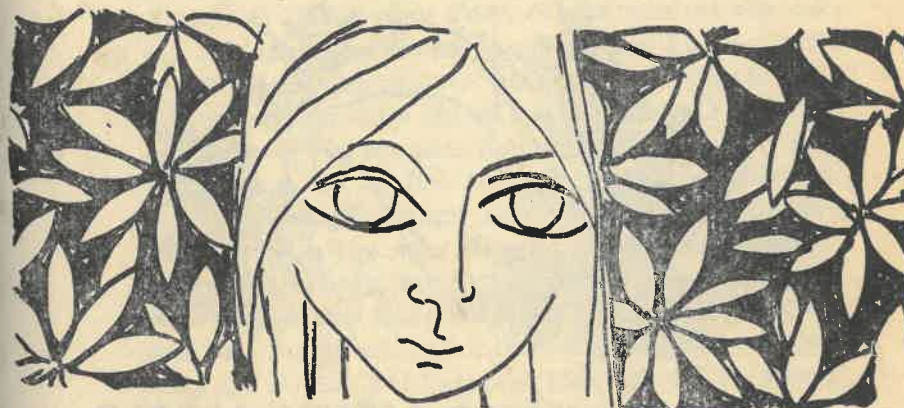
Thục cười ngập ngừng:

— Đẹp và rất đáng yêu. Chắc anh đã yêu tác giả hai câu thơ đó?

Chàng thức giấc nghe mưa ào ạt đổ. Đồng hồ trên tay chỉ bảy giờ sáng. Chàng chồm dậy, mở cửa sổ nhìn mưa reo vui. Chàng đã đoán đúng. Hôm nay bắt đầu mùa mưa rồi. Mưa to thật. Nắng vàng của chuyến đi chơi chiều hôm qua đã là một kỷ niệm êm đềm, đã là dĩ vãng thơm ngát tiếng sáo diều trong hơi thở. A, còn nửa quả cam chiều hôm qua Thục chia phần cho, chàng quên ăn, còn để trên xe. Chắc giờ này ông tài xế Ty Tiểu học đang sửa soạn xe để đưa ông Ty trưởng đi làm việc. Có lẽ ông tài xế nhắc đến nên chàng nhớ. Chàng tưởng tượng ông tài xế vốn vui tính đang la oang oang:

— Ô hơ! kia kia! Mấy cha ngày hôm qua mượn xe đi chơi đâu, ăn nhậu gì, còn bỏ nửa quả cam đây? Hà hà...

TRẦN HUYỀN AN

mèo ốm ạ, bây giờ là mùa mưa

PHẠM CAO HOÀNG

Mèo ốm ạ, sáng nay anh thấy nhớ
Những con đường lướt thướt bụi
mưa bay

Những sớm đón chiều đưa và tối
đợi

Xa nhau chưa? ừ, thôi đã xa rồi

Mèo ốm ạ, bây giờ là mùa mưa

Bảo trong anh, đang cuộn cuộn kéo
về

Anh vật vã với cơn buồn khỉnh
khểp

Ngỡ đời mình như một nhánh sông
khô

Mèo ốm ạ, có xa rồi mới thấy

Chút ngậm ngùi đau giữa trái tim
anh

Hèn cứ giận, và buồn em cứ khóc

Buổi xa nhau, chân bước không
dành

Mèo ốm ạ, bây giờ là mùa mưa

Nơi đây không một bóng ai về

Con hít cô nó kêu mùa thảm thiết

Anh chờ vợ giữa trời đất mơ hồ

Mèo ốm ạ, sáng nay anh mới biết
Cuộc tình ta như gió núi mây trời
Mây của những chiều xưa tan tác
Bay vật vờ trên cánh gió chơi vơi

Mèo ốm ạ, bây giờ là mùa mưa
Nhớ em, nên chần lếch chiều thừa

Anh đốt ngọn nến vàng leo lét
Soi bóng mình còm cõi giữa hư vô

Mèo ốm ạ, sáng nay buồn quá đổi
Mái đời anh mưa dột lạnh hiện
người

Anh co ro lục một tờ thư cũ
Đọc âm thầm mà tiếc những ngày
vui

Mèo ốm ạ, bây giờ là mùa mưa
Gửi em yêu những ngày đợi tháng
chờ

Gửi em yêu những chiều thương
sớm nhớ

Em gửi gì cho anh, hồi em xưa?

PHẠM CAO HOÀNG

TRONG KHOẢNG MÊNH MÔNG

NGUYỄN NGUYỄN

ANH NG. NÀY, ANH KHÔNG BIẾT EM CÒN KHỜ KHẠO như nai con, dương đôi mắt nhìn anh một cách ngu ngơ sao? Thế mà, anh Ng. lại nói yêu em. Chao ơi! Anh Ng. làm em sợ quá. Sợ thật sự với cõi lòng ngây thơ đầy ấp. Em không đủ lý trí và can đảm ngồi im lại. Dường như một cái gì đó thúc đẩy em vùng dậy trong thân thể tê cứng, thoát khỏi bầu không khí cô đọng của căn phòng đồng lửa chụp phủ cả anh lẫn em. Anh Ng. tại sao anh nói với em câu ấy? Anh không biết gì về em ư? Về con bé chưa lớn hẳn đúng thể xác hiện giờ. Anh có nghe em nói không (?) Đừng nhìn em bằng đôi mắt khác lạ đắm đắm nữa, đừng làm em sợ hãi vô lý. Hãy buông thả em ra khỏi tia nhìn chôn chặt của anh đi, anh Ng. Trong đôi mắt đó, em quần quai đau đớn, cố gắng vẫy vùng tìm một thăng bằng cho tâm hồn. Bởi vì em cảm thấy trở trối chung quanh mọi người. Bởi vì em cảm thấy chói với hạt chân trên triền dốc gập ghềnh, dưới kia là hố sâu thăm thẳm hắt lên những tiếng gọi không âm thanh. Bởi vì em cảm thấy đời mình không còn tuổi thơ trên bàn tay bé nhỏ, yếu mềm như lá. Bởi vì cũng một buổi chiều trở về của em đảo lộn tất cả. Anh lặng lẽ đến đưa tiễn. Im lìm như thời gian tích tụ trên cành cây đầy lá.

Một vài con chim sẽ gọi nhau chim chirp, không làm thời gian chuyển mình. Bóng anh đồ dài trên sân cỏ mịn. Vẫn khói thuốc òa vỡ ôm lấy khuôn mặt xương xương. Và, tiếng gót giày vang nhẹ trên nền đá, thánh thót như điệu nhạc. Trong một khoảng cách không mở lời như hai bên bờ đại dương lặng dậu. Một người bên này chờ đợi, một người bên kia cầm nín. Bao nhiêu giây phút lặng lẽ trôi qua cũng là bao nhiêu lần điệu thuốc dang dở trên đôi tay gầy guộc đưa lên môi. Thời gian như ngưng lại, em chờ đợi anh mở lời. Chờ đợi. Bắt đầu lời nói trong hơi thở khói thuốc, giọng ngọt ngào đường mật hơn bao giờ hết. Em lắng lắng nghe từng lời dẫn dỏ, từng cái nhìn thương yêu sâu kín của anh Ng. Nhưng khoảng cách giữa anh và em là khói thuốc mù sương ứ đọng. Em không dám phá tan, mừng tượng khói thuốc vây chặt lấy em như vòng đai vô hình trời buột, kim hãm, đến nỗi em không một lần hở môi. (Em tưởng như không phải anh Ng. đang ngồi đối diện với em, mà là một người nào đó, thật xa lạ hững hờ, chưa hề quen biết). Và trong nỗi xa lạ đó, anh đã nói, nói thật lòng mình. Em sửng sò, đôi mắt ngây tròn, hoảng hốt bỏ chạy, đôi chân như không có trong thân thể. Lão đảo, xiêu vẹo như cành cây trước gió. Em nhắm mắt, bịt tai, một khoảng đen tối ào tới vây bủa cả hành lang dài thênh thang.

Anh Ng! Thế là hết, như phôi bàn tay, như xóa bỏ dấu vết in trên cát. Tình anh em kết nghĩa của chúng ta bấy lâu thấm thiết, ngọt lịm. Bây chừ tan theo sương khói, cho bước chân âm thầm của anh buồn thắm và nặng nề.

NGUYỄN NGUYỄN

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI
THƠ NHÃ CẠ
TÁC PHẨM ĐƯỢC NÂNG NIU NHẤT
CỦA MỘT ĐỜI SÁNG TÁC

NGHE TRONG LÒNG THẨM

PHẠM MẮT NÂU

Thật lâu M. mới trở lại thăm em. Chú nhỏ chưa thay đổi mấy. Tóc dài chấm vai. Đôi mắt nâu dịu. Nụ cười sáng rỡ khoe răng khênh cùng má lúm. Và áo dài trắng, mặc dù là dân Sư phạm. Chú nhỏ luôn luôn có một vẻ dễ thương không thể không yêu được.

Bây giờ là những ngày giữa năm học đệ nhất của em. Thật lâu, sau những khoảng thời gian dài hơn chính cái dài của nó, sau những tờ thơ gửi đi không hồi âm lại, sau những giận dỗi trách móc gần xa, chú nhỏ mới trở lại. M. trở lại. Không dung, rất bàng hoàng, em nhận thấy chú nhỏ không thay đổi bề ngoài nhưng đã quá khác những ý nghĩ bên trong. Các câu chuyện xưa không còn được kể đến. Nơi chốn thường tới lui xưa không còn lui tới nữa. Em như bị vấp vào một nỗi bàng hoàng và hụt hẫng kỳ lạ.

— Du, ngày xưa làm như M. đã cuốn theo nỗi đam mê. Bây giờ, không còn nữa. Thật đã hết rồi Du.

Đã hết. Thế M. còn lại gì, hay M. có những thứ mới mẻ khác phải không. Ô, bé M. của Du trong sự tình cờ quen biết cũ. Nhớ không, những giòng thư ghi vườn kinh thánh ngày tháng năm. Biết bao giòng thư chở nặng đầy thương êm dịu và thật trẻ thơ ngôn ngữ búp bê. Bây giờ thì khung cửa mở cho đời M. đã khác. Có phải không. M. tự xa với nơi chốn cũ, dứt bỏ mọi ràng buộc, thân quen.

Em ngồi xoay vòng ly nước, ngó vu vơ những hạt nhỏ bên ngoài. Trong em bỗng tắt ngúm nỗi hân hoan rạng rỡ xưa, như mỗi lần M. đến. Dung không em nhớ vu vơ về hôm nào, khi em vừa thi phần một xong,

chú nhỏ đến, thương yêu ngợp đầy đôi mắt, *Du ơi tất cả ra sao, M. đến thăm đây.* Em đã kể về trận ốm đau ngay trước hôm thi, ngổ nằm khóc với gối chăn mà không đi nổi. Chú nhỏ âu lo hỏi han rối rít. Khiến em cảm động. Cảm động biết là dường nào.

M. yêu, không ngờ « mối tình » của chúng ta lại nồng nàn đến thế.

Bây giờ, M. r gởi đó. Hai đứa chia nhau một mặt bàn. Cũng chỉ gần gũi vậy, mà sao nghe xa lạ quá thôi M. Chú nhỏ ơi. Bé nhà trắng ơi. Em muốn kêu, *mọi điều như một trang sách mới mở vừa lật qua, lạ quá M ạ.* Chừng như đoán thấy cái lạ lùng có trong mắt em trong giọng em, chú nhỏ có một chút thẳng thốt nào đó.

— Du đừng buồn M. nghe Du. Phải hiểu cho bé con, năm nay là năm thi, và lại...

Chú nhỏ trùng giọng, những ngón tay đan với nhau.

— Và lại, Du ơi, M. nghĩ tại mình đã là tri kỷ của nhau thì đừng hờn dưng giận quá như xưa.

Em bỗng nhiên cảm động và ngó chú nhỏ. Hai đứa nhìn nhau yêu dấu như bao nhiêu lần xưa. Ôi những chiều M. đến thăm Du. M. đến khi nắng còn rõ ràng soi ngời trong mắt, và đôi khi chỉ về khi nắng đã tàn phai trên hiên nhà trên cây lá... Chúng ta đã là tri kỷ của nhau. Có phải như thế không. Có thật như thế không. Em ngậm ngùi với riêng mình. M. yêu, nếu M. hiểu Du đã hạt hơi kiếm tìm một tình thần tuyệt vời như Du hằng tưởng đến, nếu M. hiểu Du đã xót xa tội nghiệp cho những bước chân rơi hẫng của mình... Du còn nhớ, M. cũng đã than van về những thân tình ngỡ rất nồng nàn mà rồi lại phôi pha. Du có nhớ M. đã bảo rằng, như một bất ngờ chúng ta đã bỗng dưng gặp gỡ, bỗng dưng cảm được cái sợi dây se kết nối gần hai ta với nhau. Mối liên hệ khẳng khít như gió với mây, như nước với non, như tri kỷ. Vậy mà sao Du ngỡ tưởng mọi điều đã ít nhiều mờ phai, tàn tạ, khi hôm nay ngó thấy M. với thay đổi không ngờ.

Em ngồi ơ thờ nói chuyện với chú nhỏ trong khi vẫn lần quần với những ý nghĩ đan rối trong đầu.

— Du cho M. xin lỗi nghe. Trời ơi phải xin lỗi Du như thế nào đây M. biết, M. hư lắm. Nhưng nếu Du hiểu là bao lâu nay, M. đã chẳng còn còn liên lạc với những tình thân hời hợt. Và không dung lười cả chữ nghĩa thư từ cho những tình thân sâu đậm, như với Du, với chỉ một vài người, trong khi cái cảm tình đó trong M. không hề suy suyển thay đổi. Không dung mà M. như vậy đấy Du. Em nghe chú nhỏ nói và thỉnh lặng cần mồi. Ừ thì cứ cho là tình thân của hai ta vẫn ngát hương tuyệt vời như cũ, cứ cho là mối liên hệ sẽ vững bền và dài lâu. Nhưng dù sao, M. cũng đã làm Du ngỡ ngơ quá thế. Không ngờ chỉ một thời gian, M. đã khác lạ nhiều.

Em vớ được chiếc bút nhỏ và vẽ lẳng nhăng đầy tờ giấy trắng. Bỗng dưng, em mơ hồ hiểu. Có phải để một tình cảm nào chợt đến không M. Đó là điều tuyệt diệu. Đó là hạnh phúc. Thứ hạnh phúc bao trùm hết thấy mọi

hạnh phúc, như em hằng nghĩ thế. Có phải không M. Em nhìn sâu vào đôi mắt dễ thương của chú nhỏ. Mơ hồ hiểu, mơ hồ buồn ngủ. Em với bé vườn kinh thánh, em với những bạn bè khác, rồi thì mỗi đứa cũng phôi pha nhau, dẫu tình thân có đậm đà đến mấy, rồi thì mỗi đứa cũng xa xôi nhau, dẫu đã gần gũi chừng nào. Rồi thì mỗi đứa sẽ ích kỷ riêng phần, với một hạnh phúc mệnh mang, lạ lẫm và quyến rũ. Phải thế không M. Như chính Du, một ngày nào bỗng nhận rõ hạnh phúc của đời riêng, biết đâu Du sẽ tự buông lơi mọi ràng buộc cũ, chẳng còn mối liên hệ của Du với M, của Du với nhiều người. Biết đâu...Em thở nhẹ. Chú nhỏ vẫn bình thường:

— Xong phần hai rồi Du định học gì.

— Mẹ Du muốn Du học Nha. Còn Du thì... chả muốn học gì.

— Năm nay chắc Du bận lắm nhỉ.

— Bạn ấy mà. Du thì luôn luôn bận với những thứ linh kinh. Những thứ mà nếu mẹ Du biết, bà sẽ la chết. Từ đầu liên học đã chỉ hí hoáy vẽ bích chương cho mấy nhỏ bạn ra ứng cử ban đại diện. Bạn học gì đâu, rong chơi không đấy chứ.

— Vậy sao.

Một lúc rồi chú nhỏ nói thôi M. về nha Du. Về và sẽ có thư thật dài cho Du. Em xiết tay chú nhỏ và bắt rất thăm trong lòng. Những lời dễ thương mơ hồ mùa bay lộng lộng, một cách buồn rầu. *Ừ thôi em về, Chiều mưa giống tới. Bảy giờ anh vui, Hai bàn tay đói. Bảy giờ anh vui, Một tình hồn rồi. Tình yêu xứ này.*

PHẠM MẮT NẤU

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

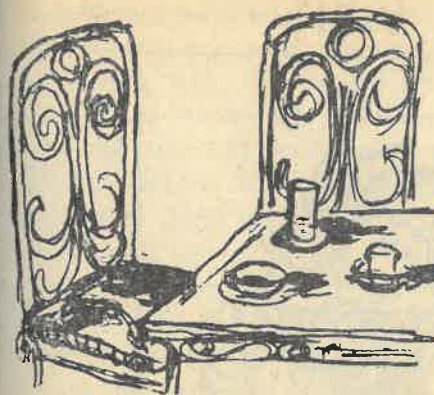
GỖ ĐẦU TRẺ

tập truyện giáo dục của

NGUYỄN SA

Bìa LÊ VINH NGỌC. Sách dày 104 trang. Giá 200 đồng.

trăng ở
hiên ngoài

MUỜNG MẮN

buồn bắt đầu từ hai vực mắt
rồi buồn bay lên tới đỉnh cây
cây trút lá mang buồn xuống thấp
trả lại người chủt gió heo may

mùa thu đến em làm sao biết được
nếu không nghe chim thốt lời mây
nếu không kết tóc thành giống bão
gọi mưa về ủ kín hai vai

khi anh đến em làm sao biết được
nếu không treo trăng ở hiên ngoài
nếu cứ để mặc tình cho đêm rụng
những trái xanh lấp kín cổng vào

mùa đông đến em làm sao biết được
nếu không nghe trời trở lạnh trên
cao
nếu không nhớ rằng mưa là thác
đồ từng giống rượu mạnh xuống
chiếm bao

khi anh đến em làm sao biết được
nếu không dong hạnh phúc đầy tay
nếu vô tình mà không cảm thấy
cuối lòng mình có một cơn say

mùa hè đến em làm sao biết được
nếu không nhìn chim đôi đường bay
nếu không ngắm cầu vồng năm sắc
để chọn màu may áo tương lai

khi anh đến em làm sao biết được
nếu không rung chuông báo động
thiên đường
nếu không nhờ đốm lửa của que diêm
thắp mười đầu ngón tay bạch lập

mùa xuân đến em làm sao biết được
nếu không mang mộng cũ ra hong
nếu không giăng tơ rồi dọc ngang
lông
để bước chân âm vang ngàn nốt nhạc

khi anh đến em làm sao biết được
nếu buồn không lên tới đỉnh cây
nếu trăng không treo ở hiên ngoài
khi anh đến làm sao em biết được?

lạc phố

sầu rơm rạ đã cháy bùng
từ hôm dứt áo chia lòng xa nhau
còn trong bầu áo chưa khâu
chút hương phấn bụi ngả màu khói
sương

xa nhau mùa sôi mịt nguồn
trăng tà tà xế mấy buồn buồn bay
buồn là muối mặn khuya nay?
nhớ nhưng là miếng gừng cay buổi
đầu
gừng cay muối mặn thương nhau
dặn lòng đừng có quên mau nhé
người

tình chừ như ngọn rau tươi
ăn vô mát miệng nhưng hơi đắng hồn
tìm nhau lạc phố lộn phường
kể đầu người cuối con đường chiêm
bao.

MUỜNG MẮN

những bức tranh và hoa hương dương

Một người bạn gái đã có lần nói với tôi rằng những lầm lỗi, nơi những người trẻ, thường khi có nét dễ thương hơn là đáng trách. Hẳn là khi nói như vậy, bạn tôi có ý muốn nói đến chuyện tình cảm giữa tôi và người con gái tôi yêu. Bây giờ chúng tôi đã rời tay nhau. Mỗi đứa chúng tôi có một cuộc sống riêng cách, đến nỗi nếu nhìn lại đời sống của nhau thì đứa nào cũng thấy ngỡ ngàng, lạ hoắc. Nhưng điều lạ lùng nhất là chúng tôi không thấy mình hóa lạ ra. Mỗi người không thể nào tự đánh dấu được cái mốc của sự thay đổi.

Người con gái có một bản chất thật lạ lắm. Mà lại có vẻ nhiệm màu làm sao ấy. Nếu bạn đề ý hẳn bạn sẽ thấy. Chẳng hạn, ngày nàng còn bên tôi, với tôi. Nàng lúc đó là người con gái bé bỏng yêu mê đắm những cơn mưa. Nàng thích bước dọc theo những con đường dẫn đến thư viện, ưa ngồi bên những xe sinh tố. Cười vang thích thú với mỗi một cái vỏ sò, vỏ ốc. Tất cả những cái vớ vẩn, điên khùng nơi tôi đều như có cái hồn trong mắt nhìn của nàng. Đến nỗi, một lần chúng tôi giận hờn nhau, rồi tôi đập vỡ cái mắt kiếng, nàng năn nỉ tôi để cho nàng gói những mảnh vụn lại. Nàng

cất giữ. Nàng vớ vẩn một cách đáng yêu vậy đó (tôi muốn hỏi bây giờ nàng có còn cất giữ chúng hay đã vứt đi). Rồi, như tôi nói, nàng nép trong vòng tay người. Thoáng chốc, nàng mê say tốc độ. Nàng thích lái xe hơn là đưa đón mỗi lần đi học. Và còn biết bao nhiêu biến thái khác nữa, như chuyện nàng ham mê thể thao. Nhưng nếu có dịp nào bạn thử hỏi nàng dạo này ra sao? Nàng sẽ đáp lời bạn hồn nhiên lắm, rằng vẫn vậy, vẫn bình thường. Tôi chắc hẳn nàng rất thành thật, không một dối trá nào trong lời nàng. Cái kỳ diệu nơi một người con gái là vậy. Tôi nói nàng kỳ diệu vì tôi vẫn thường nghĩ rằng một cách sống tuyệt vời nhất là làm sao đừng để cho những sự phiền tạp của đời sống in dấu trên mắt, trên môi, trên trán mình. Con gái, họ dễ dàng được như vậy.

Với nữa, bạn thấy đó, hoa Hương Dương đâu có đôi mắt hay xoay chiều đi nữa thì thật ra vẫn có một hướng chung cho tất cả: hướng mặt trời. Tôi an ủi mình thế đó. Và nếu có lời nào nhắn gửi cho nàng, tôi cũng nói lại với nàng cùng một lời đã an ủi tôi.

Viết chuyện cũng là điều kỳ diệu lắm. Và buồn cười. Mới đầu tôi nói về những sự lầm lỗi mà có người nói là dễ thương. Rồi như có cái gì đó lách ý nghĩ của tôi qua chuyện con gái. Thật ra, giống như những ngã ba tiếp liền nhau vậy. Làm sao biết được mình đi tới đâu. Mà cho dầu rằng có đi tới một cái kết thúc nào đó thì mình cũng không thể không kể đến yếu tố tình cờ.

Nói chuyện về những lầm lỗi, tôi đồng ý với người bạn của tôi rằng chúng dễ thương. Nhưng tôi muốn nói thêm rằng, nhất là những lầm lỗi của mình lại ở vào cái thời mình vừa thôi sữa mẹ. (Thôi đừng nói chuyện gì về con gái nữa, dầu bạn có kể đến khía cạnh đẹp hay xấu, vui hay buồn, còn hay mất đi nữa thì cũng không sao tránh được chút ít xót xa trong lời bạn). Còn cái việc bú sữa, đó lại là một chuyện dài dòng. Thật không có một tiêu chuẩn nào để nói rằng một người sẽ phải bú sữa mẹ trong bao lâu.

Bạn chẳng hạn, bạn bú sữa trong khoảng hai năm đầu đời. Tôi nói thí dụ như vậy. Người khác thì không hề bú sữa mẹ. Còn tôi, trong suốt bảy năm. Chắc bạn nghe có vẻ kinh khủng lắm. Nhưng trái lại, tôi không thấy có gì kỳ cục hay lạ lùng. Tôi còn cho rằng cuộc đời của mỗi người được quyết định dựa theo khoảng thời gian họ bú sữa. Bạn sẽ không tin, nhưng tôi tin. Tôi dám đánh cược với bất cứ ai rằng khả năng trực giác của con người tỷ lệ thuận với thời gian họ bú sữa mẹ. Kẹt một điều là không ai còn nhớ được cái thời họ còn bú sữa. Kể cả mẹ của người đó. Thế nhưng, ý nghĩa của đời sống là ở những điều mình không nhớ, không biết chứ đâu phải ở những gì mình đã học biết được.

Tôi thì tôi nhớ rõ lắm cái thuở ban đầu đó. Bởi tôi đã kể là cho đến năm tôi bảy tuổi và tám tuổi tôi vẫn còn bú sữa. Ở cái tuổi đó việc gì cũng trở thành đáng nhớ cả, mà lại nhớ lâu nữa chớ. Hệt như khi bạn vẽ tranh vậy. Cái nét vẽ đầu tiên bạn không thể nào tìm thấy lại được khi

bạn đã vẽ xong hay gần xong. Bạn không tìm lại được nữa, nhưng coi chừng, nếu bạn vẽ vái nét đầu tiên mà khác đi một chút là mọi sự đều khác hết.

Tôi quả có hơi dài dòng về những chuyện đó, không phải là vì tôi muốn biện bạch gì về tôi hết. Lý do chỉ vì chuyện của tôi có chút ít liên quan đến chúng.

Nếu bạn tinh ý hẳn bạn đã biết rằng không ai có thể đi học lúc mình hãy còn bú sữa. Ở mọi người khác thì hẳn nhiên là vậy rồi. Nhưng đây là trường hợp của tôi, tôi muốn nói rằng đến năm tám tuổi tôi vẫn chưa biết đọc a bê xê dê. Vẫn chưa đến trường. Vì tôi vẫn chưa thôi sữa mẹ.

Để hiểu lắm, bạn cứ tưởng tượng một cách tiêu biểu như thế này nhé : mình đang ngồi trong lớp học với lũ bạn, cùng đọc ê a theo giọng đọc của cô giáo. Rồi bỗng chốc, mình ngáp. Nước miếng mình chảy ra, không làm sao mở miệng được. Rồi, lại phải chớp lia đôi mắt cho nó bớt cay. Đến một lúc mình phải lim dim. Đôi khi có thể gục hẳn. Khát sữa như vậy. Một khi mình khát sữa thì khó lòng mà làm một công chuyện gì khác, kể cả việc đi chơi. Nói chi đến việc đi học. Đó là tôi chưa nói đến sự hấp dẫn của việc bú sữa mẹ. Bạn không thể nhớ được những lạc thú mà hồi một hai tuổi bạn có được hưởng. Có lẽ tôi hơn bạn ở phương diện này.

Như vậy bạn đã hiểu nguyên do vì sao tôi cắp sách đến trường rất muộn.

Mẹ tôi khổ tâm về điều này không ít. Cả ba tôi và mẹ tôi không ngớt than phiền về việc đưa con út không chịu học hành. Quên nói là tôi có nhiều anh và chị. Họ đều đi học cả và học rất xuất sắc ngay từ bốn hay năm tuổi. Hệt như các bạn vậy. Các anh chị tôi có người đã thành đạt trong việc học cũng như trong đời sống. Trong khi đó tôi vẫn cứ nhảy nhót leo trèo trong vườn cây hay nơi những giòng sông. Gia đình tôi thật vui. Duy chỉ có tôi, đứa con út, thì không tỏ ra một ý gì muốn làm cái công việc đi học. Việc đó có vẻ kỳ quái đối với ba mẹ tôi, cũng như các anh chị tôi. Có lẽ mọi người đều nghĩ rằng tôi thiếu năng khiếu trong lãnh vực đó. Quá may cho tôi là không một ai nhận ra mối tương quan giữa sự việc bú sữa là việc đi học của tôi. Một phần vì tính cách kỳ cục của sự việc, một phần khác vì tôi khéo che giấu. Nói như một lối nói khác thì tôi giỏi ngụy trang. Che giấu bằng cách đóng vai trò của một đứa trẻ ham chơi, lười biếng. Ai cũng nghĩ rằng tôi hư hỏng vì được nuông chiều quá. Mọi người không ai ngờ đến một yếu tố khác đã được ngụy trang.

Tôi giả vờ không khó mấy. Vì ngay từ lúc tôi mới biết đi tôi đã tỏ ra là đứa đa mang. Đa mang, cái tiếng mà bây giờ những người con gái tôi quen thân vẫn dùng để nói về tình cảm của tôi. Chẳng hạn họ nói anh đa mang quá làm sao em an tâm được. Hoặc là, mọi người con trai khác thì tham lam, còn anh, anh đa mang quá. Chị tôi thì bảo mẹ đa mang cho lắm đề rồi khổ cho đến lúc chết em à ! Mọi người đều nhận xét quả rất đúng về tôi.

Tôi biết hầu hết loài người đều tự than trách rằng mình như một ốc

đảo, một đỉnh núi cô liêu, này nọ. Ai cũng nói rằng cả thế gian đều làm lẫn về họ, không hiểu họ, không thông cảm vân vân. Đó là điều tệ hại. Nếu có sự ngộ nhận là do chính mình không thành thật với thiên hạ, và nhất là mình không chân thật với chính mình đó thôi. Phần lỗi bao giờ cũng là về phía mình cả. Hoặc ít ra, mình có trách nhiệm trong đó. Nhất nữa, khi mình là một đứa con trai, phải không. Tội con gái không có lỗi gì hết trong những đồ vỡ. Họ sống đúng với bản chất đồ vỡ của họ mà. Đừng có cay cú, bạn và tôi. Thật đúng khi nói rằng chúng qui mình chỉ sống cái điều mình mang sẵn trong hồn. Tôi lạc đề mất !

Nói chuyện tôi là đứa đa mang từ lúc nhỏ. Đa mang theo cái nghĩa của mọi việc, không riêng gì tình cảm. Thật khó tìm một trò chơi nào của trẻ con mà tôi đã không có lần ham mê đến độ bỏ ngủ trưa.

Đến bây giờ, bình tĩnh ra mà nói, thì tôi vẫn cứ trách bậc cha mẹ bắt con mình phải ngủ trưa. Một trong những điều đáng yêu của mẹ tôi là không bao giờ mẹ tôi bắt tôi phải ngủ trưa cả. Chính mẹ tôi cũng vậy, ôi mẹ tuyệt vời, không bao giờ người ngủ trưa. Có một lần đồ vỡ giữa tôi và người con gái tôi yêu (yêu tôi) lúc tôi đến thăm nàng, được người nhà cho biết là nàng còn ngủ, ngủ trưa. Tôi chúa ghét những người ngủ trưa. Bạn không nên bắt măn gì tôi. Bởi tôi chỉ bày tỏ một ý kiến riêng tư của tôi thôi. Không có ai ép buộc bạn phải bỏ ngủ trưa, rồi ghét ngủ trưa như tôi.

Nhưng thật ra, tại sao mình lại ngủ trưa nhỉ, thay vì mình đi bắt chim. Bạn biết, giấc trưa là lúc thuận tiện nhất cho mình tay cầm ná, túi quần túi áo đầy cả đạn sỏi. Vào lúc đó gần như không có gì xao động hết. Cây thật lặng gió. Bóng thật râm. Thỉnh thoảng lắm mình mới nghe tiếng những cây tre cọ vào nhau. Âm thanh thật sắc, gọn. Nếu không quen là giật mình liền. Trưa, không gian rất tĩnh, thời gian rất lặng. Tiếng chim kêu thật trong thanh. Mình phân biệt được ngay tên của loài chim qua giọng chúng. Với nữa, chỉ cần một chút xiêu kinh nghiệm là mình định ra được liền độ cao cũng như chiều hướng và vị trí của mục tiêu ngay.

Làm sao tôi không đa mang cho được. Có quá nhiều đề kể cho bạn nghe về những trò chơi của tuổi nhỏ tôi. Tôi yêu điên mê những trò chơi đó. Đến tám tuổi tôi vẫn chưa biết làm toán cộng. Nhưng tại sao lại phải học toán cộng nhỉ ? Khi mà tôi biết ngay không cần suy luận gì hết rằng ba con chích choè với hai con sẻ và hai con hoàng oanh là bảy con chim. Đâu cần phải ở đó mà học tính cộng.

Có nhiều người sẽ cho là tôi ăn nói hồ đồ. Chắc chắn là vậy, nhưng lũ bạn bè thuở nhỏ của tôi, nếu giờ đây chúng nghe vậy hẳn là chúng đồng tình ngay. Những người bạn của tôi, chúng tôi không hề biết rằng trên đời này có môn học gọi là văn phạm, ngữ pháp hay bất cứ cái gì tương tự.

Thật đó, nếu mình đưa thẳng tay từ phía dưới rồi vùng thật mạnh ngược trở lên, thì tức khắc có đứa hiểu rằng mình rủ hẳn đi câu. Hoặc là, một tay mình đưa lên ngang tầm mắt, một tay giang thẳng tời trước từ từ kéo về theo hướng nhìn của mình, một thẳng khác hiểu ngay là trưa hôm

đó hẳn phải chuẩn bị sẵn một túi sỏi và ná cao su. Cách hai bờ sông thật rộng, chúng tôi cũng nói được với nhau rằng chiều nay thả diều. Bạn cùng như tôi, đều có què ngoại. Chỉ khác một điều là mỗi lần về đến đầu ngõ, mình được chào đón như thế nào thôi. Riêng tôi, túi bạn bè chúng đón rất lạ. Gặp mặt tôi là chúng hét lên những tiếng ề ề không ai hiểu gì hết. Rồi một thằng cầm đầu chạy, với tất cả chân tay của hắn, khuất ngõ gác nào đó. Một lát không lâu sau hắn trở lại kéo tuốt mình ra bờ sông. Có đủ thuyền, chèo, đôi khi có lưới cá nữa.

Nơi chúng tôi có rất ít những lời nói. Không phải vì chúng tôi làm lì, những chỉ vì những bất tiện của lời nói. Lời nói thì chậm chạp, có khi hiểu lầm và nhất là không hợp với bản chất của cái gì trực tiếp nơi chúng tôi. Tất cả những bộ điệu, những mắt mũi, tay chân chúng tôi đều biến thành ngôn ngữ cả. Thử ngon ngữ truyền đạt nhanh nhẹn nhất và đều xác thật hết. Bạn thử thì biết, rất hiếm khi bạn phải lập lại một cử chỉ nào cho lũ chúng tôi.

Tôi nói tôi đa mang là vì vậy. Tôi cũng đã nói là cho đến khi tám tuổi tôi vẫn chưa đến trường. Vì lẽ rằng tôi đang hầy còn bú sữa và biết bao những trò vui mà tôi cần dành hết thì giờ cho chúng. Có điên thì tôi mới đi học.

Ba tôi tỏ ý lo lắng ra mặt. Người tìm đủ mọi cách để đối phó với tình cảnh kỳ cục đó. Không có một biện pháp nào mà ba tôi không áp dụng. Từ việc la rầy, đánh đòn, đến những cánh như dỗ dành, hứa hẹn. Cả một ngàn lẻ một cách. Nhưng không hề làm tôi nao núng. Có những lần ba tôi tỏ ra quyết liệt. Nhất định rằng hôm sau là ngày tôi phải đi học. Dẫu rằng ba tôi phải lôi, kéo, hay phải bỏ tôi vào một cái thùng chở đi, ba tôi cũng bất kể. Trời ạ! Đi học. Nghe có vẻ khủng khiếp quá đối với tôi. Tất cả những gì bị thâm nhất, khó khăn nhất mà trí tưởng tượng của tôi có thể bày đặt ra đều bắt đầu bằng việc đi học.

Bạn có suy nghĩ đến bao thì bạn cũng không biết cái cách tôi đã đối phó với sự quyết liệt của ba tôi. Để tôi kể cho bạn nghe vậy. Đêm hôm đó tôi ngủ sớm hơn mọi bữa, và sáng hôm sau thức dậy cũng sớm hơn. Trước khi ba tôi kịp đánh thức tôi dậy, để tôi mặc quần áo mới. Kể đến tôi bắt gầu đau bệnh, bệnh sốt. Việc này không khó. Bạn tưởng tượng rằng bạn đang đau. Cần nhất là hạ sốt. Bạn húp vào thật nhanh, và thở ra từ từ, càng chậm thì càng tốt. Trong lúc bạn nghĩ đến lửa hay sa mạc, hay mặt trời hoặc bất kỳ thứ gì nóng. Thế là bệnh rồi đó. Bạn cứ làm như tôi thì biết. Chừng mười phút là bạn nóng ran lên với mồ hôi, và đôi khi còn làm được cả tiếng rên của người bệnh nữa. Tôi thì chỉ mất năm phút thôi.

Trong trường hợp của tôi thì bạn đừng có tỏ cho người khác biết là mình bệnh nhé. Nghĩ là bạn đừng có kêu khát nước hay là đòi uống thuốc gì hết. Bạn cứ nằm đó, mọi việc sẽ tự nó lo liệu lấy.

Người phát giác ra rằng tôi đang bệnh hẳn nhiên là mẹ tôi. Người cuống quýt lên. Rồi sữa nóng, rồi thuốc rồi khăn ướt và nước cam. Trong

khi ba tôi tiếc rẻ, và lại còn mắng tôi là không chịu giữ mình. Chỉ đá bóng với lội nước.

Dầu sao thì cũng qua được cái ngày thảm khốc nhất đó. Mẹ tôi có vẻ cảm thông với tôi lắm. Sau này nhiều lúc vui mừng gọi lại những chuyện đó, mẹ tôi không dấu nụ cười như lúc trước. Mẹ tôi bảo lúc đó mẹ biết tôi giả vờ. Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên. Bạn giả vờ với ai cũng dễ biết, nhưng với mẹ thì bạn đừng hòng. Tôi nói thật đó. Nếu có lần nào bạn huênh hoang rằng bạn thực hiện được cái kỳ công là dối được mẹ bạn thì bạn ngớ quá. Chẳng qua là vì lòng thương hại bạn đó thôi. Điều tôi ngạc nhiên và không hiểu được cho mãi đến bây giờ là, tại sao mẹ tôi biết tôi giả vờ mà không nói ra lúc đó, lại còn làm như phụ họa cho công cuộc giả vờ đó của tôi.

Nhiều lần như vậy rồi hình như cái việc tôi chẳng đi học đã trở nên bình thường. Ba tôi thì dẫu đi sự chán ngán. Các anh chị tôi thì than thở hoài. Mẹ tôi, lúc đầu cũng vậy, cũng trách móc tôi dữ lắm. Nhưng sau đó không lâu, hình như mẹ tôi lại còn tỏ ra muốn bệnh vực cho cái điên cuồng của tôi.

Lên chín tuổi, tôi bắt đầu được mẹ tôi đưa đi chơi đó đây. Thường thì chúng tôi ra biển, hoặc đi thăm những bạn bè của mẹ. Chúng tôi cũng thường xuống phố, và tôi được nhiều dịp la cà nơi những con đường nhộn nhịp, những cửa hàng rực rỡ cùng những quán ăn thật ngon. Những dịp như vậy mẹ tôi thường khoe đứa con út của bà như một người xuất sắc. Mẹ tôi không ngớt nói với người quen là tôi không muốn đi học. Mẹ và tôi đều thích thú điều đó.

Một buổi sáng chúng tôi xuống phố sớm hơn thường lệ. Mẹ tôi dẫn đi ăn điểm tâm và bà còn cho tôi uống một chút xiù cà phê. Rồi chúng tôi tiếp tục thả bộ theo một con đường nhiều cây me to, cao. Sau này tôi có vẽ những bức tranh bằng màu nước, ghi lại con đường với hàng cây đó. Trên đường buổi sớm có nhiều đứa trẻ. Tụi nó đi thành nhiều nhóm trai, gái. Cũng có ít người lớn như mẹ tôi vậy. Đến trước một vườn hoa lớn có hàng rào và chiếc cổng thật rộng, mẹ tôi gặp một bà bạn quen và chúng tôi dừng lại đó. Mẹ tôi nói chuyện riêng với người bạn. Thỉnh thoảng hai người nhìn tôi cười rất vui, tôi cũng cười đáp lại.

Tụi trẻ con vào cả trong vườn hoa rồi chúng bắt đầu những trò chơi của chúng. Thấy mẹ tôi nói chuyện hơi lâu, tôi bước lại phía hàng rào có hoa nở. Trong vườn tụi nhỏ la hét và cười đùa. Có mấy đứa đứng với nhau bên một vòi nước hát vang lên.

Một lát, mẹ tôi gọi tôi đến. Tôi hỏi mẹ tụi trẻ con làm gì mà đông quá vậy. Mẹ tôi nói là bọn chúng là học sinh của cô giáo đó (Mẹ tôi chỉ là bạn). Tôi hỏi bọn nhỏ sẽ làm gì trong ngôi nhà to lớn đó. Mẹ tôi nói chúng chỉ đến để chơi đùa, đọc cho thuộc những bài thơ, tập hát và vẽ tranh. Hả, có vẽ tranh hở mẹ, tôi hỏi, có phải tụi chúng nó đều có những hộp màu và những cây cọ. Có phải chúng vẽ những con chim và hoa phải không mẹ.

Mẹ tôi làm như thể không thấy vẽ tròn ròn nồn nóng trên mặt tôi,

trong giọng nói của tôi. Bà bình thần nói rằng đó là những việc làm bắt buộc cô giáo đây bắt mỗi đứa phải học thơ và phải vẽ. Tôi hỏi thơ là cái gì hở mẹ. Mẹ tôi đáp rằng chẳng qua đó là những bài hát, nhưng thích hơn một điều là mình có thể hát chập hay mau bao lâu cũng được.

Tôi nghe cô giáo nói : hay là chị cho cháu đến học với tôi, cháu có vẽ thích học lắm đó.

Mẹ tôi : không đâu chị, cháu nó ghét học hành lắm, chị xem...

Tôi hét lên : Mẹ ! Con muốn làm học sinh cô giáo. Mẹ ! con sẽ vẽ tranh, con...

Tôi không kịp nói hết câu, vì mẹ tôi và cô giáo cùng cười vang lên. Nhiều đứa trẻ chạy về phía chúng tôi và nhiều người trên đường quay lại nhìn chúng tôi. Tôi bất cần. Tôi sẽ vẽ tranh.

Tôi biết có nhiều người vì mê một khoe mắt, một cái nốt rồi, một nụ cười má lúm đồng tiền, rồi khổ cả đời. Nhưng họ không đáng trách gì hết. Còn tôi mê vẽ tranh đến phải đánh đổi tất cả mà đi học, mà làm học trò. Từ đó tôi đánh mất nhiều thứ lắm. Kể cả sự hồn nhiên của tôi, nó cũng mất đi vì những lần hoa phượng nở.

Người bạn, có nên an ủi tôi rằng đi học cũng là một lần làm lỡ dễ thương ?

PHƯƠNG VIÊN

GỢI NGƯỜI
TÌNH SẦU
TRẦN DẠ LỮ

Lòng mới mở cho nắng vào ca múa
Màu quan san đã hỡi hả dâng rồi
Người lên đường uống đắng nỗi xa xôi
Kể ở lại chắc ngậm sầu suốt kiếp

Như nước mới về cuối sông tha thiết
Bướm chim vui mới hỏi mộng nhau kẻ
Thiên địa ấy đã buồn lên khắc khoải
Tình trao rồi là sắp ước chia ly !

Như mắt sớm gọi tình về hăm hở
Chưa hẹn hò chiều đã thấy trong nhau
Chưa bịn rịn đã khăn áo qua cầu
Đôi ta nữa, cũng trở thành khách lạ

Nên cũng đừng lấy làm khó hiểu
Khí mới gần mà lòng vẫn xa xôi
Tay đã xiết mà đời còn chưa chịu
Hơi thở đầy mà vẫn thấy thương đau

TRẦN DẠ LỮ

LÁ THƯ • MÂY

Ông ạ ! em sắp khóc đây này vì tức ông lắm cơ, tức cái bản mặt trang nghiêm lạnh lùng của ông, tức con mắt nhìn chăm chăm vào người ta mà... chẳng thấy gì cả, tức cái miệng như cửa trường nội trú, họa hoằn thứ bảy chủ nhật mới mở ra, họa hoằn lắm ông mới nói được vài tiếng.

Ông ạ ! em muốn khóc kinh khủng khi đi học một mình và chẳng lúc nào được thiên hạ tha, cứ kè kè theo mà chọc, cứ đứng đống ở đầu ngõ, cứ rên ư ử mấy câu cô láng giềng ơi...

Ông ạ ! có nhiều lúc nhớ ông quá, em đứng dựa vào cửa sổ ngó mông lung lên trời, vậy mà người ta vẫn chòng ghẹo em, người ta rống lên em thôi hay đừng nhìn trời xa xa, người ta lại ngậm em là gái trong song cửa, anh là mây bốn phương trời, ước gì lúc đó có ông, mà nếu có ông, ông cũng chẳng làm gì được, bao nhiêu lần mách ông, ông cứ bảo : thôi mặc họ, cứ làm mặt nghiêm là họ ngán à ; mà có bao giờ người ta ngán đâu, không những làm mặt nghiêm, em lại còn làm ra vẻ giận dữ, bằng cách bậm môi và ông ơi người ta nhại tiếng Huế đọc thơ MM : *Cứ mím môi rứa là rất xấu, O cười tươi duyên dáng vô cùng, Cho anh nhìn những hạt răng xinh, Anh sẽ đôi ngàn ngày thơ dai.*

Người ta hay chọc tức em thế đó và cả ông nữa, chẳng hiểu vô tình hay cố ý ông làm nhiều lần em muốn khóc, này nhá có hôm em bảo em được về sớm hai giờ toán, ông nói ừ được tôi ở cổng trường, thế rồi hết hai giờ toán vẫn không thấy ông đến, đợi ông lâu đến nỗi trường đóng cửa hồi nào cũng chẳng hay, ông có biết hôm đó về tức ông mà người ta này chẳng thèm ăn cơm không, người ta nằm người ta khóc rồi người ta ngủ quên tới chiều mới dậy, ngày hôm sau ông đòi chở em đi học, ông bảo xe hôm qua hư, sửa rồi chắc đi được, thế rồi chở em gần tới trường thì hỏi ơi cái

xe của ông làm nũng, ông bắt em xuống đi bộ đến trường, gần tới trường rồi nhĩ, thôi em chịu khó đi bộ vậy nhé, tôi dắt cái xe này về nhà; thế ông không sửa à, gần trường em có chỗ sửa xe, ông dắt đến đấy; khổ nỗi tôi không mang theo tiền, thôi để dắt nó về; em có tiền nè, ông lấy sửa rồi đi làm không trễ giờ. Thôi hôm nay nghỉ làm một buổi, em để tiền đấy lát còn ăn quà, thôi em đi học đi. Nữa ông lại làm em muốn khóc rồi, ông hay bảo em ăn quà, em ghét ông lắm cơ. Suốt buổi học hôm đó, em ức ông nên cứ nhìn trời mà... nhớ ông, làm cô giáo la, định khóc nhưng nghĩ lại không có ông dỗ dành thôi.

Ông ạ! không phải ông chỉ chọc tức em thôi đâu, ông còn săn sóc chiều chuộng em làm nhiều lúc... thương ông ghê. Hôm nọ tự dưng trời mưa, làm sao em biết được trời sẽ mưa khi mà buổi sáng có những đám mây xanh đưa em đến trường, thế nên em không mang theo áo mưa, em đứng trong trường nhìn ra mưa, thấy ông em mừng muốn... xui, thiên hạ ai cũng đứng trú mưa bên trong, chỉ có em và nhỏ bạn đứng tuốt ngoài vọc nước mưa từ trên mái rơi xuống, nên ông thấy em ngay, em biết, ông đi thẳng đến chỗ em đứng, chả thèm để ý đến ai, nhỏ bạn đứng trố mắt nhìn và hỏi em ông nào mà có vẻ khật khùng thế mi, em tức cười quá đánh nó một cái: ông ấy bạn ta đấy, con bé trố mắt, lại trố mắt, bạn mi, eo ui, nói rồi nó bỏ vào trong, ông bạn của em nhìn em chả cười gì cả, thế mới tức.

— Vào trường không sợ chú gác đàn đuổi à?

— Thấy người ta vào thì mình vào, đuổi thì đi ra, trường này xấu nhĩ.

— Vì nó xây lâu rồi nên hơi xấu

— Không, bộ mặt trường đẹp nhưng cái bụng trường xấu.

Em giận ông rồi đấy nhưng phải mình oan cho trường rồi mới giận.

— Người ta nói chơi chứ bộ trường xấu sao, bằng chứng là ông vào mà đâu có ai đuổi, chưa gì nói trường người ta xấu.

Và em bắt đầu giận, em thấy ông lâu lâu nhìn em rồi cười (ghét). Ông chả thèm xin lỗi em gì cả (ghét) gần tận mưa ông mới nói (mà như ra lệnh người ta):

— Thôi mặc áo mưa vào đi về, về nhà rồi giận tiếp.

Em phải lườm ông một cái rồi mới nói, áo mưa ở đâu ông có đấy. Vừa nói em vừa lấy ra khỏi bao và xỏ tung: sao mới thế này.

— Mới mua ở Sài Gòn mà.

Em nhìn ông ngạc nhiên. Ông nói tiếp:

Đem xe đến cho thằng bạn mượn, thấy trời sắp mưa mà cũng sắp đến giờ em tan học nên tôi mượn nó cái áo mưa ra Sài Gòn mua cho em một cái mang đến trường đón em, rồi trời mưa to, thấy người ta vào tôi cũng vào theo.

Ồi nếu không có ai ở đây, em dám ôm chầm ông lắm, sao ông thương em thế, em muốn khóc ghê.

— Em có áo mưa rồi, ông mua chi cho tốn tiền.

— Có, nhưng em đâu mang theo, phải không?

— Vâng nhưng lỡ em mang theo rồi sao?

— Thì vất cái áo mưa của tôi mua đi.

Em nghiêng đầu cười chế diễu ông:

— Ờ! con trai mà giận tức cười quá ời.

— Không xài thì vất đi, chứ giận em làm gì. 1 Thô mặc áo mưa rồi về.

— Đi bộ hử ông?

— Tùy em, đi xe hay bộ cũng được.

— Xe gì ông?

— Thì taxi, con bé này hôm nay hỏi lời thôi quá.

Ông vừa nói vừa ký em một cái.

— Ui da, cổ đầu người ta, người ta học ngu rồi sao.

Ông tỉnh bơ đứng hút thuốc.

— Ông ạ, sao ông chọn hay quá vậy, mặc vừa ghê.

— Thì ra bảo bà bán hàng cho số nhỏ nhất thì em mặc vừa chứ gì.

— Em mà nhỏ hử, ai bảo?

— Em mà lớn hử, ai bảo?

Chả thèm cãi với ông nữa đâu, bảo là ghét ông lắm, sao cứ nói chuyện với ông mãi.

Và em với ông ra khỏi trường.

— Bây giờ đi bộ hay xe?

— ...

— Đi xe thì đứng lại đón

— Bộ!

— Ủa giận hử, giận hồi nào sao không nói trước, làm người ta nói chuyện.

Đi bên ông nghe ầm ập lạ thường, ông với hơi ầm trong người, với khói thuốc lảng đãng. Đi bên ông để những giọt mưa những ngọn gió ghen hờn thổi buốt da mặt để ông quàng tay qua vai làm lạnh, em lạnh không, hay mình đi xe nhé, cho em lắc đầu nhìn xuống đất không biết nói gì, cho em muốn khóc khi ông huýt sao nhỏ nhỏ *trời còn làm mưa rơi mình mang...*

Ông! với cái tính mau quên của ông có lẽ ông sẽ phục cái tài nhớ dai của em lắm nhĩ, ông ạ làm sao em quên được khi bấy giờ suốt ngày em chỉ chơi có một mình, buồn quá chỉ biết ngồi nhớ lại kỷ niệm của ông và em; ông buổi sáng đi xa với một tờ giấy tờ nhỏ để lại: tôi đi cô bé ạ, đừng khóc nhé, ngoan học giỏi, mai mốt tôi về. Mai mốt gì mà lâu ghê nơi, đợi hoài chả thấy ông về, muốn oa xít ông ghê nhưng sao lại cứ ngóng đợi ông, tình cờ biết được địa chỉ của ông em gửi cái thư này, chỉ như những lời em nói trước mặt ông, không thêm ghi, ngày tháng và ghét ông em sẽ dán thiếu tem cho ông bị phạt chơi ông nhê.

Cầu chúc ông thiếu sức khỏe, bệnh hoạn để không còn đi xa, để ông chỉ còn đủ sức trở về với em.

MÂY

NGUYỄN THẾ

u.f.o.

1) U.F.O. là gì? Có liên quan tới các đĩa bay không?

2) Đọc truyện hình Mỹ, thấy lính Mỹ gọi Việt Cộng là Victor Charley. Tại sao?

3) Xin cho biết U.R.S.S. (nước Nga) do những chữ gì viết tắt. Tại sao người ta còn gọi nước Nga là Liên Bang Xô Viết?

NGUYỄN MẠNH HÙNG (Biên Hòa)

1) U.F.O là Unidentified Flying Objects (những vật bay chưa được nhận diện). Từ ít lâu nay ở nhiều vùng trên thế giới người ta thường đồn đại, có khi chụp được cả hình các vật lạ bay trên trời. Phần lớn các « vật » đó hình tròn dẹp, do đó các « đĩa bay » được nói đến nhiều nhất. Người ta đưa ra nhiều giả thuyết về hiện tượng đó nhưng chưa có gì chính xác cả.

2) Anh không biết chắc lý do tại sao lính Mỹ lại gọi Việt Cộng là Victor Charley. Có thể vì một sự ngẫu nhiên, có người nào nảy ý gọi như vậy, người khác nghe thấy ngộ gọi theo rồi được phổ biến. Nhưng có lẽ nguồn gốc của nó là ở kỹ thuật truyền tin là đúng hơn cả. Chắc em biết, liên lạc với nhau qua máy truyền tin mà muốn người nghe khỏi lầm (trường hợp những tin tức hay chỉ thị quan trọng) người ta phải đánh vần như sau. Thí dụ muốn truyền đi chữ « SA », người ta đọc « SA » rồi tiếp theo sẽ đánh vần S như « SAIGON ». A như « An Giang » vv... Người Mỹ gọi tắt Việt Cộng là VC. Đánh vần theo kỹ thuật truyền tin, họ sẽ dùng những chữ dễ nhận nhất là các danh từ riêng: « VC », V như « Victor », C như « Charley ».

3) U.R.S.S. là Union des Républiques Socialistes Soviétiques. (Liên Bang Xô Viết).

Tên chính thức của quốc gia nói trên là Liên Bang Xô Viết trong đó Nga (Russie) chỉ là một trong 15 Cộng Hòa Xã Hội Xô Viết hợp thành Liên Bang. Ngày nay nhiều người vẫn gọi nước Nga để chỉ Liên Bang nói trên vì tên nó ngắn, đã quen gọi, hơn nữa trên thực tế các Cộng Hòa khác trong Liên Bang có thể làm vì chữ hầu như không có chủ quyền gì cả.

15 Cộng Hòa Xô Viết hợp thành URSS là:

Russie, Ukraine, Russie Blanche (Biélorussie), Arménie, Azerbaïdjan, Georgie, Turkmenistan, Uzbekistan, Tadjikistan, Kazarkstan, Kirghizie, Estonie, Lituanie, Lettonie và Moldavie.

học ban a

Xin cho biết có nên học ban A (Trung học) không và có người nói chỉ có những kẻ cùng đường mới đi ban A mà thôi.

NGUYỄN THỊ BÌNH (Biên Hòa)

Xin lỗi trả lời trễ vì đã khai trường rồi. Nhưng chú chắc cháu đã chọn ban A vì hợp với năng khiếu của cháu (nếu chót « vì danh dự » đã vào ban A, cháu nên xin chuyển ban).

Trước hết đậu ban A có thể ghi học đủ ngành trên Đại Học ngoại trừ Khoa Học ban toán, trường kỹ sư công nghệ, công chánh, điện. Riêng sư phạm thì tùy nhu cầu giáo sư môn vạn vật, có năm tuyển có năm không, chứ không phải Tú Tài ban A không được thi vào Sư Phạm.

Người nói « ban A dành cho những kẻ cùng đường » đã không suy tính và nói bậy, đừng nghe.

Sau nữa, chọn đúng ngành, học đúng năng khiếu của mình thì ra đời làm việc gì cũng thành công.

Cháu tự biết mình hợp với ban A, sau này chắc cháu sẽ chọn đúng ngành trên Đại Học. Thành thật mong như vậy.

selma lagerlof

Xin cho biết sơ qua thân thế và sự nghiệp của nữ văn hào Selma Lagerlof. Sơ lược văn phẩm được giải Nobel Văn chương của bà ta.

ĐỖ THỊ YẾN (Đà Nẵng)

Bà Selma Lagerlof là một văn sĩ và thi sĩ Thụy Điển sinh năm 1858 tại Varmland. Bà dạy văn chương tại trường Nữ Trung học Landskrona từ 1885 đến 1895. Sau thôi dạy học và chuyên viết thơ, văn. Năm 1907 bà được Đại Học Đường Uppsala cấp bằng Tiến Sĩ Danh Dự. Được giải thưởng Nobel về văn chương năm 1909, và trở thành người phụ nữ đầu

tiên được vào Hàn Lâm Viện Thụy Điển.

Bà Lagerlof qua đời năm 1940.

Bà sáng tác rất nhiều. Trong số các tác phẩm nổi tiếng nhất có Gosta Berling, The Miracles of Antichrist, Jerusalem, The Outcast, The Ring of the Lowenskolds, những tập truyện ngắn « Invisible Links », « Christ Legends of Nils ». « Trolls and Men »...

Giải Nobel về văn chương không nhằm vào một tác phẩm nhất định nào của nhà văn hào được trao giải thưởng. Trường hợp bà Lagerlof cũng vậy.

máy đánh chữ nho

1) Có máy đánh chữ Tàu không? Ra đời năm nào? Tả sơ cái máy ấy.

2) Đài BBC do ngân khoản nào tài trợ?

NGUYỄN THIÊN HƯƠNG (Q.N.)

2) Đã có máy đánh chữ nho. Máy đầu tiên được chế tạo tại Hoa Kỳ trong khoảng thập niên 1950.

Máy này không được thông dụng vì phức tạp và đánh mất nhiều thì giờ. Các chữ đều được phân tích thành những nét căn bản. Muốn đánh một chữ người ta phải biết chữ đó gồm bao nhiêu nét, ấn nút cho máy không di động, đánh cho đủ nét rồi mới nhả nút. Đặc biệt trục máy ray chuyển động từ trên xuống thay vì từ phải qua trái như máy chữ thông dụng.

2) Đài BBC là một cơ quan công lập tự trị của Chính phủ Anh. Khi mới thành lập, đài được sự tài trợ của Chính phủ. Sau được phép thu một loại lệ phí đánh trên các máy đầu thanh xử dụng tại nước Anh, nên sự tài trợ nêu trên nay gần như không cần thiết nữa. Vì sự tự trị về tài chánh đó nên đài BBC tương đối ít lệ thuộc vào Chính phủ và có những quan điểm khá vô tư về mọi vấn đề.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

nô lệ

Các bạn có biết ai đã bày ra trò buồn nô lệ không? Xin thưa rằng đó là vị vua Chales-Quint của Tây Ban Nha, theo chân nước này các nước Anh, Pháp, Hòa Lan họ đến các vùng lạc hậu man di của xứ Phi châu bắt người dân về bán cho nhà kinh doanh cũng như bắt đi khai khẩn các vùng thuộc địa của họ như tại những đảo : Cuba, Saint Domingue, miền Guyane (Nam Mỹ) và Bắc Mỹ trong suốt gần 4 thế kỷ 16, 17, 18 và 19 bắt đầu từ năm 1501, trong suốt thời gian đó có đến 32.000.000 người bị bắt đi.

Giá tiền được ấn định như sau :

— Một người con gái giá từ 2000 đến 4000 Riyasl (200000 đến 400000 quan).

— Một người con trai giá từ 1000 đến 40000 Riyasl.

— Một người đàn bà giá từ 200 đến 400 Riyasl.

— Một người đàn ông giá từ 1000 đến 1500 Riyasl.

Quốc gia bị bắt làm nô lệ nhiều

nhất là xứ Éthiopie của Hoàng đế Hailé Séllassie, làng mạc bị thiệt mất 2/3 dân số. Sau một lần bị bắt năm 1920 tỉnh Madji có 30.000 dân sau còn lại 720 người.

Xứ tiêu thụ nô lệ nhiều nhất là xứ Arabie-Seoudite trong khối Ả-rập, số dân đó được đưa đi làm ở các mỏ dầu và được hầu hạ trong cung điện. Dân nô lệ ở đây lên đến 450.000 người, khoảng 5% dân số toàn quốc.

KYEM (sưu tầm)

định nghĩa

Chiếc nhẫn đính hôn là do sự thu nhỏ khéo léo của chiếc xiềng hôn nhân thay vì quàng xích vào cổ, người ta đeo nhẫn vào tay để che dấu bớt nỗi bất hạnh của mình và có chứng cứ để cảnh cáo những kẻ độc thân.

mục sư và thuốc lá

Được mời hút thuốc, một vị mục sư Tô Cách Lan đã từ chối :

— Cảm ơn, tôi không hút. Nếu là thuốc hút của tôi, tôi liền nghĩ đến tiền mua nó và bộ mặt khó chịu của

bà vợ tôi. Còn nếu của người khác thì tôi lại nhét thuốc vào ống điều nhiều đến nỗi không thể phả hơi được.

QUI KI

làng hoa hồng

Ngôi làng nhỏ bé Steinfuwith ở Đức là một làng « hoa hồng ». Trong làng có tất cả 12 triệu cây hồng chiếm một diện tích trồng hoa hồng lớn nhất Âu Châu. Chính làng này đã xuất cảng 400 loại hoa hồng khác nhau đi khắp thế giới.

ngày phụ nữ

Hàng năm, vào một ngày nhất định, cả làng Moniklissia ở Macédoine đều hoàn toàn bị các bà, các cô cai quản. Đây là một tục lệ tồn tại từ xưa. Vào ngày ấy, đàn ông phải thế chỗ các bà, nghĩa là làm việc nội trợ, lo cho con, nấu ăn, lấy sữa bò... Trong lúc các bà mặc những bộ y phục cổ truyền lộng lẫy để lại từ đời này qua đời khác để... nhìn các ông làm việc !

glai thoại vui

Cựu Tổng thống Hoa Kỳ Caloin Coolidge (1872-1933) đã nổi tiếng là một người rất hà tiện lời nói. Câu chuyện của ông luôn luôn rất ngắn, thâu gọn đến mức tối thiểu và đối với những người gọi chuyện, đó không khác gì một môn thể thao nhọc nhằn.

Một hôm trong một buổi tiệc ở tòa Bạch Ốc, một bà trong giới thượng lưu ở Hoa Thịnh Đốn, được đặt ngồi cạnh Tổng thống nói :

— Thưa Tổng thống, tôi cá là tôi có thể làm cho ngài mở miệng nói ít lắm là bốn tiếng.

T.T. Coolidge nhìn bà ta, mỉm cười trả lời :

— Bà thua rồi.

HUYNH THỊ NGUYỆT XƯA (ghi)

VÀI KỸ THUẬT NHỎ VIẾT BÀI ĐĂNG BÁO

— Công việc chia bài ra từng mảnh nhỏ này thợ xếp chữ các nhật báo đều phải xài. Riêng các tuần báo hay giai phẩm, sách thì thời gian rộng rãi hơn, xếp ty-pô chỉ thường chia cho đàn em từng trang bài một.

Như thế bạn đã hiểu số phận của những chữ bạn viết ở mặt sau khi bài của bạn cất ra từng mảnh rồi chứ. Nếu không cất ra, trong trường hợp tuần báo, thì một người thợ được chia cho bài viết hai mặt, (nghĩa là phải xếp 2 trang) công việc « mi » bài vở chờ lâu lắc, ông xếp ty-pô ngăn trở công việc, nghề nghiệp đòi ông phải lắt đầu từ chối những bài viết hai mặt giấy.

2.— để có một hàng chữ in nghiêng

Trong một bài viết, có những câu, những đoạn muốn nhấn mạnh hoặc cần đề lưu ý đặc biệt, đôi khi người ta dùng chữ đậm nét (gras) hay chữ hoa toàn câu hoặc một chữ đầu. Như thế khi người đọc bị lưu ý vướng mắc kỹ quá bèn lấy làm khó chịu. Người ta thông dụng hơn dùng chữ nghiêng (Italique), như một cách lưu ý vừa phải khiến trang chữ nhã hơn, người đọc bớt bị... chạm tự ái hơn khi được người viết muốn diễn tả ý của mình. (còn nữa)

Xem từ Tuần Ngọc Số 76.

● Đi qua tòa nhà mệnh danh Pháp Viện Đặc Biệt đã thấy Quốc kỳ nhàu cũn đượcthay. Mừng quá, Chủ nhiệm TN có lẽ sẽ bỏ tòa soạn mà đi làm nghề may cơ.

● Ở trường Áo Hồng các học sinh được đọc một câu: « Một ngày không cười là bạn già đi một tuổi ». Ngài Hiệu Trưởng trường này là khách hàng danh dự của CPTN.

CHỦ NHIỆM: KIẾN VÀNG ● THƯ KÝ: KIẾN CAO CẢNG

LÀM NGHỊ SĨ SƯỞNG RỒI CÒN CHÊ, LẠI ĐI ỨNG CỬ TỔNG THỐNG RỚT ĐÀI ĐỂ VỢ CON KHÓC LÓC BÙ LU BÙ loa

U.S.A. 8-11 (U.P.I.): Sau khi thất cử Tổng Thống Huê Kỳ, INS Mc Govern đã tuyên bố ông sẽ chẳng bao giờ tranh cử Tổng Thống nữa. Ông đã nhìn nhân sự thất bại của mình, Thối, làm Nghĩ sẽ cũng dúi dụi thế chán, đêm đầu đi ứng cử Tổng Thống chỉ cho mặt sức đề thất cử vợ con phải khóc lóc (vợ ông Mc Govern, bà Ilesmor và cô con gái út đã khóc khi biết ông Mc Govern thất cử với một tỉ lệ 10 triệu trong 11,1 tỷ cử dân ở nước

Mỹ). Trong khi đó thì ông Shriver ứng cử viên PTT với con cá là liên danh ông đã thành công trong việc mang lá cờ hòa bình trong cuộc vận động tranh cử. Ông ta cũng ca tụng sự « can đảm » của ông Mac Govern.

Trong khi đó Kiến Vàng và

Kiến Cao Cảng nhà ta dọa sẽ tranh cử Tổng Thống Việt Nam vào năm 1999. Thời xin can nhựt vị ứng cử viên TT và PTT tương lai lạng quàng lại để vợ con khóc lóc kiểu vợ con ngài Mc Govern bên Mỹ thì ời thời lại thêm một màn « hình em ca sĩ ngậm ngùi... ngón chân » nữa.

MỘT CÁCH LÀM TIỀN MỚI

ÔNG THƯƠNG GIA TỐT BỤNG VÀ BÀI HỌC THƯƠNG NGƯỜI HẠI MINH

VÙNG TAU: Một ông thương gia giàu có tại Sài-gòn ra Vũng Tàu nghỉ mát tại biệt thự riêng của ông. Thấy có một xe nước ngọt ở trước biệt thự mình coi không đẹp mắt tí nào. Tuy nhiên 3 cô gái chủ xe nước ngọt nhan sắc khá mặn mà nên nỡ ông cho để bán nhỏ nuôi em đồng vì nhà nghèo cha mẹ chết sớm v.v. Động lòng trắc ẩn ông cho 3 cô đi bán tạm một thời gian vì ông sắp làm hàng rào. Tuần sau trở ra, ông thương gia thấy một chiếc quán nhỏ lợp thiếc tươm tất. Chủ quán không ai lạ hơn là 3 cô gái nọ. Ông thương gia bước 3 cô phải dọn đi để ông làm hàng rào thì 3 cô đòi ông bồi thường 20.000 đồng mua cây lợp quán. Ông cũng OK.

TẾT CÔNG - GỒ CÓ THẬT

F.T.A. (11-72) Theo một nguồn tin « mắt » của nhà nước Cộng Gô bên Phi Châu thì người Công Gô sẽ tổ chức một cách nhộn nhịp xa hoa vào dịp tết gần đây. Tuy nhiên « rắc rối trời » là (Tự tìm trang xem tiếp)

ĐỀ NGHỊ VÀ PHẢN ĐỀ NGHỊ

Mới đây, một ngài Dân Biều đề nghị nhà nước nên cho mở lại các phòng trà, trường đua v.v. Mặc dù tình hình an ninh có sáng sủa hơn trước nhưng lúc này hơn lúc nào hết quần dân ta phải thất lung buộc bụng đề chiến đấu ông Dân Biều đại diện dân lại đề nghị kỳ đậy ! Mà ông lại đề nghị mở lại trường đua nữa chứ. Đúng là ông DB có máu đỏ đen. Bồn báo Thư ký Tòa soạn Kiến Cao Cảng vừa dọn nhà về ở gần trường đua Phú Thọ được ít hôm nghe đề nghị trên của ông DB hẳn ta đang thấp thòm dọn đi vì sợ nẫu đề nghị trên được thực hiện hẳn ta lại lấy máu đỏ đen thì nguy quá. Có ngày hẳn đám bán đồ bán tháo cả cửa tiệm Chạp Phô của chủ tiệm KV như chori. Vì vậy CPNB đưa ra phản đề nghị yêu cầu ông DB nọ rút lại đề nghị trên cho nó hợp tình hợp cảnh.

● Ông Mai Thảo, nhà văn chữ nghĩa « tối tân » nhất nước, chỉ thích đưa bài cho TN vào giờ chót hết trước khi lên khuôn. TKTS sợ có ngày ông phải « đau nặng » trên bao. Rét quá.

● Tuổi Ngọc Xuân là cái quái gì mà tuần lễ nay Tòa Soạn cứ ần ầu lên thế. Sửa soạn kỹ quá, tính dẫn đầu các giai phẩm xuân hay sao, thưa ngài chủ nhiệm ?

CHUYÊN MỘC TÒN RA TÒA

TAIPEI. - Một phụ nữ 28 tuổi, chủ một tiệm bán thịt chó bị bắt vào đầu tuần này về tội bỏ thuốc độc giết chết 24 con chó. Theo tin cảnh sát, phụ nữ này đến thị trấn phục vụ thuốc phiện Đông bộ biên Taiwan đã mua đồ về làm thịt chó và đã bỏ thuốc độc làm chết 24 con chó bằng chất Potassium Cyanide rồi chôn về Taipei.

LỜI XIA VÔ: Từ trước cứ tưởng có mình dân An Nam ta mới đạt được trình độ văn minh biết thưởng thức thịt cây. Ai ngờ xứ khác mới một lần đã trở thành... kỹ nghệ đến nỗi quan tòa cũng phải lên tiếng. Đáng nể.

TẾT CÔNG GỒ (Tiếp theo)

người Công Gô chẳng bao giờ biết tết nên còn phải tính lại ngày tháng. Mặc dù vậy, người Công Gô vẫn cam đoan rằng sẽ có tết thật ở xứ họ. Vậy bà con Giao Chỉ cố gắng đợi xem họ mần ăn thế nào vào dịp tết đầu tiên quan trọng này.

Rao Vặt • Rao Vặt • Rao Vặt • Rao Vặt • Rao

● Nhận xem chỉ tay giá đặc biệt (về đường tình duyên gia đạo) cho các loài vật từ từ kiến tới voi. Liên lạc với ngài chủ nhiệm.

● Một mụ kiến đen vừa hạ sinh « lớn » một chú kiến vàng. Vì thế xin bán gấp cho ông bà kiến vàng nào hiếm muộn con cháu. Xem mặt tại: 0 kiến đen, gốc cây số 13 vườn Địa Đàng.

● Cần một chuyên viên sửa sắc đẹp rành nghề để đến tư gia số X. Sữa mũi cao, miêng trái tim v.v... cho một lão bà vừa tròn 80 cái xuân xanh.

● Nhận kèm thêm Toán Lý Hóa cho các nhà bác học trừ đánh khắp thế giới. Hồi siêu thần đồng Võ Danh Tiều Tốt.

● Một anh chàng Hippy Yaourt (tóc dài) nọ đã đi lạc vào sở thú trưa hôm qua. Người ta có đến tìm tại chuồng khỉ nhưng không gặp. Vậy từ khi đăng tin này, chuồng nào chứa chấp anh ta sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn trước pháp luật.

● Một chuộc bạch hứa sẽ hậu tạ xứng đáng cho ai tìm ra thủ phạm đã tha mất một

màu bánh đậu xanh của mình. Hẳn là một tên kiến vàng đã đi lại đầu chân (đặc biệt chân trái mất một ngón cái).

● Cần nhiều vải tốt màu vàng và đồ đồ may có treo chung quanh cửa tiệm Chạp Phô. Xin giao hàng cho ngài chủ nhiệm.

● Tìm mua một chim mồi kiến để canh « gát măng giê » hầu tiêu diệt lũ kiến « tham ăn hầu uống » không đúng chỗ. Hồi ai cũng được, ngoại trừ ban giám đốc của Chạp Phô Nhật Báo

người trẻ nhất chiếm giải nobel

Người trẻ nhất chiếm giải Nobel là Giáo sư William Lawrence Bragg sanh tại Adelaide, Nam Úc Đại Lợi ngày 31-3-1890. Năm Bragg mới được 25 tuổi. Nàng đã cùng cha chiếm giải Nobel về Vật Lý năm 1915 về những công việc mà cha con nàng đã làm về quang tuyến X cha nàng là Henry Bragg (1862-1942).

Người trẻ nhất đoạt giải Nobel văn chương là nhà văn Rudyard Kipling (1865-1936) năm 1907 khi ông 41 tuổi. Người trẻ nhất đoạt giải Nobel Hòa Bình là Mục Sư Martin Luther King sanh ngày 15-1-1929 bị ám sát ngày 4-4-1968. Mục sư King đoạt giải năm 1964.

người được in nhiều nhất trong báo time

Người được tờ Time, tuần báo lớn ở Mỹ, in hình nhiều nhất là Tổng Thống Hoa Kỳ Lyndon Johnson, bốn mươi một lần cho đến cuối năm 1967.

Người trẻ tuổi nhất in hình trên bìa tờ Time số ra mắt ngày 3-3-1932 là Charles Augustus Lindbergh Jr. sanh tháng 6-1930 con của phi công Lindbergh khi cậu ta bị bắt cóc năm 1932.

huy chương cao nhất của mỹ

Huy chương cao quý nhất của Mỹ là Huy chương Danh Dự Quốc Hội (Congressional Medal of Honor). 5 Thủy Quân Lục Chiến Mỹ đã được tặng thưởng cả Huy Chương Danh Dự của Lục Quân với những thành tích ngang nhau trong năm 1918. 14 sĩ quan và binh sĩ từ năm 1863 đến 1915

trong hai cơ hội đã được thưởng huy chương danh dự này.

Thiếu tá Patrick H. Brady đã nhận được huy chương của Không quân với 52 ngành dương liễu kỷ lục, Thiếu tá này cũng được tặng thưởng Huy Chương Danh Dự.

người già nhất chiếm giải nobel

Người già nhất chiếm giải Nobel là Giáo sư Francis Peyton Rous sinh ngày 5-10-1879 tại Baltimore thuộc viện Rockefeller thành phố New York, Ông đã cùng một người khác chiếm giải Nobel Y học năm 1966 khi ông 87 tuổi.

NHỊ LANG TK (Sưu Tầm)

cái tên phổ biến nhất thế giới

Chắc hẳn là tên Nhật Nhĩ Man Johann Schmidt, nhất là dưới hình thức Anh Mỹ John Smith. Tên này nghĩa là « thợ rèn », cũng phổ biến dưới nhiều hình thức: Jean Smeets ở miền Bắc nước Pháp, Jouloff Smithoff ở nước Nga.

Hiện nay, đảo Anh Cát Lợi có 800.000 Smith và nước Mỹ có 1.300.000. Trong số này, cứ 5 Smith lại có người gọi John Smith. Còn có hàng nghìn Smith ở các thuộc địa cũ của Anh và trong khối liên hiệp Anh, kể cả một khối lớn Smith da màu.

Bởi, sự sinh sôi nảy nở mạnh mẽ của giòng họ Smith khắp thế giới, nên khi một John Smith thật ghi tên tại một khách sạn ở Anh, Mỹ, không ai tin rằng đó là tên thật của hắn...

người cao nhất thế giới

Anh Robert P. Wadlow, sanh ngày 22.2.1918 tại Alton, Tiểu bang

Illinois Hoa Kỳ. Đo được 2m75 trước khi anh tạ thế ngày 29.6.1940, hưởng dương 22 tuổi. Anh cân nặng nhất nam anh 21 tuổi : 222 ki 67.

Anh thiệt mạng vì một nguyên nhân rất tầm thường: Mất cả chân bị thương vì đôi giày. Bị làm độc, khiến anh chết non.

NGUYỆT QUẾ

con số 13

Quốc huy Hoa Kỳ là một « tổ hợp » của con số 13 xui xẻo. Nó gồm có 13 ngôi sao; 13 vạch thẳng; 13 đám mây; trong câu La Tinh ghi trên miếng giấy có 13 chữ; 13 mũi tên trong chân trái con chim ưng; trong chân phải chim ưng có cành lá có 13 chiếc lá và 13 trái; cánh phải chim ưng có 13 chiếc lông; cánh trái có 13 chiếc lông và đuôi con chim cũng có 13 chiếc lông hàng chữ « The Coat of Arms of The United States of America » gồm có 3 lần 13 chữ. Như vậy có tất cả 13 lần 13 trên quốc huy.

12 tông đồ

Ở Chipperziel, Anh quốc, có một cái hồ tên là hồ Tông Đồ chung quanh hồ có 12 cây, mỗi khi cây được đặt tên một môn đệ của Giêsu xưa. Cây thứ 12 tên Judas, môn đệ đã phản và bán Chúa, đã bị gió thổi ngã.

con số 9

John Bernhard Docen, giám đốc Thư viện Quốc gia ở Munich, Đức, có thể đọc cùng một lúc chín bức thư về chín vấn đề cho chín người thư ký ghi bằng chín thứ tiếng khác nhau. Hơn nữa ông đã thuộc lòng Thánh kinh đến nỗi đọc xuôi hay ngược cũng được.

không đủ thì giờ

Tại một nghĩa trang da đen gần Moultrie, tiểu bang Georgia, Mỹ, có một tấm bia khắc dòng chữ: « Nơi đây an nghỉ người cha của hai mươi chín đứa con. Ông có thể có nhiều con hơn nữa nhưng ông không có đủ thì giờ. »

MAI BÌNH (Cóp)

tò mò

— Blue Berry, một loại dầu đại ở Hoa Kỳ, khi trái còn xanh lại có màu đỏ chói, khi chín lại biến thành màu xanh nước biển.

— Nước nóng đông thành đá mau hơn nước lạnh.

— Nếu người lớn và trẻ em, đồ đồng mỗi người chiếm một thể tích 0,324m³ thì chúng ta có thể nén chặt kiểu « cá hộp » 1 tỷ 500 triệu người trên trái đất vào 1 cái hộp lập phương, cạnh 1 km 5. Hãy tưởng tượng đi, vui lắm!

NGUYỄN HOÀI BẮC (Phủ Nhuận)

cần kiệm

Vua George V nước Anh nổi tiếng là cần kiệm và ngài muốn truyền đức tính này cho con cháu. Thế nhưng Hoàng Thái Tử thì rất phung phí. Có lần ở nội trú trong trường học Hoàng Thái Tử gửi thư về xin tiền vua cha và nhận được một lá thư trách mắng, khuyên cậu phải bớt tiêu xài đi và tập óc kinh doanh. Sau đó đức vua nhận được thư trả lời của cậu quý tử:

— Con xin vàng lời Phụ vương dạy, con vừa mới bán lá thư của Phụ vương cho một tay sưu tập thư với giá 25 Anh kim xong.

CHI NGÂN HỒNG HẠNH

truyện dài HOÀNG NGỌC TUẤN

Tôi tiếc mình không được làm một nhạc sĩ để lắng nghe, thấu tóm tất cả những âm thanh muôn điệu của cuộc sống, rồi sau đó hòa lẫn với nhịp hát của trái tim riêng tư soạn thành nhạc khúc gửi về em lời ca say mê ngọt.

Âm nhạc, chiếm địa vị cao cả và lợi thế biết bao nhiêu. Nhiều khi lời lẽ sâu sắc mà cứ thốt lên bằng âm thanh đều đều lạnh nhạt, lời nói lướt qua lơ là như một hơi gió nhẹ thoáng bên tai rồi mất hút, không bằng vài tiếng thô sơ được rung lên từ phím đàn, âm hưởng phong phú và quyến rũ của nhạc điệu dễ lắng sâu vào tâm hồn và sinh sống ở đó bền lâu mãi mãi.

Mơ Nữ,

Lâu nay em nói với tôi rằng lời thơ êm đềm mà tôi chỉ biết gửi trả cho em lời sơ sài thô thiển như những viên đá cuội.

Nhưng tôi biết làm sao khác được. Từ lâu, tôi say sưa âm nhạc, tôi sống trong cõi lênh đênh diu dặt chen chừa đầy những lời ca tiếng hát. Nhưng những nhạc khúc ấy là của người lạ, không phải của tôi đâu họ có sẵn lòng hiến cho bất cứ ai có đôi tai thành khẩn ngưỡng mộ. Tôi hát từ lòng tôi hàng ngàn nét tình ca, nhưng những điệu hường khởi hỗn loạn ấy chẳng bao giờ được dàn xếp kết nối thành một nhạc khúc.

Tôi nghe được và thấu hiểu cả một vũ trụ âm nhạc của tiếng chim hót, tiếng mưa rơi trong ngày chờ đợi hay đêm chia ly, tiếng gió lùa trong áo lụa dài, tiếng nói, tiếng cười, tiếng thở của em dịu ngọt vụn vờ như những mảnh thủy tinh muôn màu... Nhưng rồi cuộc tôi vẫn là một kẻ chỉ biết nghe, biết đón nhận chứ không hát trả lại được cho em một bản nhạc nào. Trong âm nhạc, tôi là kẻ tham lam ăn ngấu nghiền quá nhiều lá dâu tươi mà không nhả lại cho đời được một sợi tơ.

Bởi thế, tôi biết làm sao khi Mơ Nữ đòi :

Hát cho em nghe bài ca của anh

Thật lặng thầm riêng cho em

Như hạt mưa mơ hồ rơi trong hư không

Hát cho em nghe

Bản tình ca của anh...

Tôi đành chịu thôi Mơ Nữ ơi.

Em đã thấy tôi phải mượn nhạc của người lạ, của Tchaikovsky, của Francis Lai để gởi theo lời nói của tôi cho em.

Và nếu em cứ đòi tôi hát cho em nghe mãi, tôi lại phải tiếp tục nhờ cậy tấm lòng rộng rãi của những nhạc sĩ. Dựa vào điệu nhạc tuyệt vời bất tử của họ, để gởi gắm lời tôi bay lượn theo những nốt trầm bổng cổ lên lời vào đôi tai em.

Mơ Nữ, em có nhớ chẳng điệu luân vũ lừng danh *Célèbre Valse* của Johannes Brahms. Tôi xin mượn nhạc khúc này để trao ý riêng của tôi, hát cho em nghe những lời tầm thường nhưng chỉ vừa đủ đẹp cho hai người. Cho tôi và em :

KHÚC HÁT HẠNH NGỘ

(Nhạc của Brahms)

Trên đường tìm thăm nhau

Đừng vì xa cách quên tình ta

Dẫu rằng sông núi

Nghìn trùng chia phôi

Mình nhờ đôi cánh uyên ương chở che

Rồi chiều hôm nay

Ngày đầu sao quên

Là lần thứ nhất tôi gặp em

Ngập ngừng chưa ngộ...

Lời nào yêu dấu

Mà lòng hai đứa đã trao về nhau

Nhiều điều riêng tư

Giờ là chung đôi

Một hồn mà thôi

Thề nguyện yêu thương

Sầu buồn đã hết

Cuộc đời nay nở đóa hoa tình.

Môi hồng và tóc tơ

Là quà ra mắt em cùng tôi

Một bàn tay ấm

Ngọt ngào hương da

Ngập tràn tình ái say thom hơi gần

Tình đầu em trao

Dịu dàng như sương

Một màu trinh nguyên

Cùng lời ghi sâu
 Rằng đừng đang tâm
 Vội vàng hoa sẽ mau phai tàn
 Tôi nguyện mình không quên
 Để dành ân ái cho ngày mai
 Là ngày hôn ước
 Đây trời ca vui
 Nhạc tình thấm thiết vang trong muôn đời.

Đó, xin em hãy nghe và hãy hát những lời ca ấy. Mơ Nữ bấu môi trỏ lời tôi :

Em đã nghe lời anh
 Bản nhạc đó của ông Brahms thật hay
 Và đã sống qua gần một thế kỷ
 Lời ca của anh... hơi hơi dở
 Nhưng sẽ sống đối với riêng em hơn muôn ngàn năm
 Em cũng đã hát thử
 Bài ca mà anh gọi là hạnh ngộ
 Và cái gì chứ hát xướng thì anh và em bằng nhau
 Nói anh đừng giận chứ... giọng anh như vịt đẻ
 Thì em cũng đâu có thua gì.

Tôi cũng đã biết trước kết quả khi gởi cho Mơ Nữ những lời ca vội vàng gấn vào khung nhạc bất hủ đó. Tôi chỉ biết đi trên mặt đất. Nhạc làm cho tôi biết bay như loài chim. Nhạc làm cho tôi lặn sâu tận đáy biển sông như loài cá. Nhạc làm cho tôi đào sâu xuống lòng đất như loài giun dế.

Một con người bình thường chỉ hít thở được không khí. Nhạc cho người thêm những mùi vị mê đắm bao la, diệu kỳ. Không tên gọi như mơ ảo nhưng đậm đà bồi dưỡng như trái ngọt thiên đường.

Từ đó, nhờ âm nhạc, người tôi to lớn thêm, cao thêm và thấp xuống thêm. Nhờ âm nhạc, tôi biết cả thăng thiên lẫn độn thổ. Lún sâu vào đáy vực của cội nguồn nhân tính và bay vút lên trời cao vô hạn của ước vọng thăng hoa cho phận người buồn bã.

Mơ Nữ. Em hãy nhớ, và hãy đón lấy như tôi ý nghĩa tinh hoa của hồn nhạc. Để cho cây đàn khỏi bị đập vỡ, phim tư khỏi bị cắt đứt vì không tìm được một Tử Kỳ.

Mơ Nữ.

Tôi đã gởi đến em (và thật ra là cũng tự gởi cho tôi), ba lời ca chan hòa kỳ vọng và tươi đẹp. Nhưng đời đâu chỉ được dệt toàn những bản tình vui. Phút hạnh ngộ của chúng ta đầu sống lâu ngàn năm trong tâm khảm nhưng không kéo dài hơn một ngày trên mặt kim đồng hồ.

Em có nhớ buổi chiều chia tay. Trong hoàng hôn, tôi và em cầm nắm

lầm lũi đi dưới bóng âm u của tháp chuông nhà thờ. Rồi tôi và em mất hút nhau bên đường rầy xe hỏa.

Giây phút tan nát đó trong tiếng còi tàu vang vọng cùng với tiếng chuông giáo đường chiều muộn, tôi như nghe đâu đây nhạc điệu kêu gọi ly biệt.

Tôi xin tiễn chân em bằng mấy lời ca u sầu rời rã :

KHÚC HÁT CHIA TAY

(mượn nhạc của F. Schubert, bài Ave Maria)

Ôi ngày sao chóng qua rồi
 Đêm tối kêu thầm lời chia ly
 Giá biết tâm hồn tình vui sớm phai mờ
 Và đôi tay rời xa nhớ tiếc môi cười đau
 Mới bên nhau sum vầy những âu yếm bao giờ quên
 Mà nay nếm ly bời mềm
 Tình tan trong chút đắng cay buồn
 Người ơi trao nhau cùng say nhấp hơi rượu nồng
 Trời đêm sao sáng...
 Long lanh ướt như mắt em
 Vội uống môi lâu bền...
 Không biết đêm lần buông
 Hôn nhau lần cuối cùng...

(Còn nữa)

bước nai về

● LÊ VĨNH NGỌC

tặng T.N.

Em đã đến tự nhiên nghe rất lạ
 Tự như là cơn gió thoảng trong mơ
 Bờ vai nhỏ run run từng giọt nắng
 Đan vào chiều thành tơ lụa nên thơ

Chiều không đón nhưng em vẫn đến
 Trước sân hiên nghe sót buổi đợi chờ

Không chim cũng nghe lòng tràn
 tiếng hát
 Không có đàn như nghe đủ phẩm
 run

Đời lẳng dẫn gươm quanh sương khói
 Áo trắng bay màu nắng nhạt rất tình
 Trời đã chiều khi em đến áo xanh
 Đêm chưa xuống đã sợ đèn bật vội

Khi em về trông chân em bước vội
 Đôi hài run hồng nỏ gót sen non
 Em đã đi nhưng hơi hướm vẫn còn
 Hương tóc đại ngắt ngày hồn thạch
 thảo

Tự nhiên thấy như lòng trống trải
 Mà mùa xuân từa tựa mới vừa qua
 Đã hụi hụi dưới bàn chân bước nhẹ
 Vừa quen nhau tình như đã thiết tha

buồn trong dấu xưa

THU DUNG

Em nhớ có một lần những giọt mưa mong manh, vội vã và hàng lá me lao xao đã đầy đưa em đến đó. Đến một lần rồi vương vãi mãi vì mắt người cứ quẩn quít theo chân.

Dãy hành lang hun hút, thênh thang đã trơn ướt nên chỉ em phải nép vào cánh cửa vàng cho người mỉm cười nhường bước em qua, Ôi chao! Sao lúc đó tay chân em vụng về và buốt giá thế? Ừ, thì người có xa lạ chi đâu! Người vẫn đến nhà em để chuyện trò với anh Hải đó, vậy mà em vẫn thấy xa lạ, lúng túng vô cùng trong lúc ấy! Em muốn bằng mình trong mưa mà đi về, về để đừng thấy người đứng đó nhìn em mỉm cười và để đừng nghe người ngó ngàng bảo rằng: « Dung cũng mắc mưa ». Ừ thì em có mắc mưa nên mới vào đó đứng chờ. Rồi... cơn mưa làm mai mối để từ đó tình hồng tim em chớm nở. Có lẽ cả người cũng vậy! Từ sau cơn mưa vội vàng và thoáng mau thật tình cờ, người hay đến nhà em luôn. Đến đề... cho em nhìn và để cho... người nhìn em. Ôi chao, nói ra ngôn ngữ này sao em nghe nóng rần cả má, nhưng mà sự thật vẫn là như vậy đó. « Thỏa hiệp » được ký kết không văn từ vào buổi chiều mưa hôm đó. Mưa trắng xóa khung trời và mưa gội rửa hết ngầy ngô trong lòng con bé Dung 17 tuổi. Để con bé biết buồn, để con bé biết mơ và nhất là... để con bé biết nhớ.

Em không nhớ người bằng nỗi nhớ quắt quay, cũng không bằng nỗi nhớ chùng lòng mà chỉ nhớ người bằng nỗi nhớ menh mang, trôi nổi, bèo bọt như đám mây trời hôm đó.

Nhưng rồi có một ngày, trời cũng mưa cho bé Dung ngồi ôm mặt khóc một mình vì chợt gặp người... hôn vội vàng lên đôi môi cô nàng tóc bím nơ vàng trong bóng mờ mờ của vườn hoa màu tím...

Thôi, em hiểu ra rồi! Thì ra chỉ một thoáng bóng mây người nhớ đến em, rồi bóng mây mưa xuống, nước chảy ra sông, sông trôi về nguồn... Tình cảm người dành cho em trở lại tìm người và, người lấy lại hết những gì người đã cho em. Thôi, em trả lại người đó, trả lại cho hết từ ánh mắt buổi chiều mưa, từ câu nói ngẩn ngơ đến đôi mắt cuống quýt tim em sau tấm màn cửa màu xanh gió đùa phát phới. Em trả lại người để người cho người ta cho trọn, cho đủ vì em hiểu, người ta cũng cần như em đã cần để ươm cho nụ hồng đầu xanh xán mọc lên. Nhưng mưa làm cho hoa nõng nhẽm thì cũng chính mưa làm hoa héo tàn... Em không buồn, không trách chi người đâu. Em tin rằng nụ hồng đó có thể rồi qua như lòng em có một chút gợn sóng rồi gió sẽ ngừng cho mặt hồ ngủ yên. Nhưng đầu sao chừ đây em cũng sẽ phải cố gắng làm quen với nỗi quạnh hiu, hiu quạnh của lòng mình để quên dần buổi chiều mưa hôm đó...

THU DUNG

CÒN MỘT BUỔI CHIỀU • ĐAN HOÀNG

Vạt áo dài xanh của An nhẹ nhàng bay lên trong gió, màu áo thật dịu trong ánh nắng chiều phơn phớt. Tôi bước thật chậm, tóc An quẩn quít đùa trên vai áo, An có vẻ tự lự. Từ đằng xa những bóng cây cao trông tựa như một chiếc tán lớn giữa màu cỏ xanh ngắt. Bước chân An đi vẫn vờ không nhất định, tôi muốn nói với An một câu gì đó cho không khí bớt tẻ lạnh nhưng rồi lại thôi. Mặt trời cứ chậm chậm xuống, mỗi phút lòng tôi thêm một chút nôn nao, còn nốt buổi chiều nay, ngày mai chúng tôi đã xa nhau rồi. Chuyển xe bây giờ sáng mai sẽ đưa An lên Dalat. Sở thú về chiều mát dịu, người đi thưa hẳn lại, nghĩ cũng buồn cười thật, đi đâu không đi lại chui vào sở thú, y như hai đứa trẻ con. Nhưng thật chúng tôi đã hết là trẻ con chưa nhỉ, An vẫn gọi tôi là nhóc và tôi, tôi thấy An cũng chả lớn gì. An thua tôi một tuổi và nếu người hơn tuổi là nhóc thì kẻ kém tuổi đôi làm người lớn hơn sao được. Không hiểu nghĩ sao mà An nhất định đi vào sở thú chơi trong buổi chiều cuối cùng này. Đi phố. Không. Vào quán nhạc. Cũng không. Chiều ý An tôi đưa An vào đây. Thật lâu đến sở thú (mà đến làm gì nhỉ?) nên hôm nay tôi bỏ ngờ nhìn về thay đổi của nó. Hết còn là những chiếc vé người lớn trẻ con nữa rồi. Bây giờ đổi lấy một jeton mười đồng bỏ vào khe thùng để rồi bước ra một cánh cửa quay tự động dưới sự « kiểm soát » và « giúp đỡ » của một nữ nhân viên nhân nhó như khi ăn phải gừng. Ôi, cửa tự động mà còn nhân viên đứng gác. An và tôi nhìn nhau ngẩn ngơ một giây rồi mỗi đứa bước qua một khung cửa. An

mỉm cười, nụ cười chế diễu ; chúng tôi cùng hướng về lối đi xanh ngắt với những vòm cây. Sở thú mỗi ngày một xác xơ thêm, thú vật gầy nhom, chết đầu cả. An nhìn người qua lại chung quanh rồi đột ngột bảo :

— Vào sở thú chỉ thấy toàn khỉ với khỉ.

Lúc nào An cũng có vẻ mĩa mai châm biếm hết, tôi cười :

— Nói người ta như thế người ta cũng nói lại mình có khác gì đâu.

An cười, nhưng giọng nói lạnh đậm :

— Thì chúng ta cũng thế.

Tôi không hiểu được An, An cười khóc bất ngờ, mặt sần sảng sa sầm xuống vì một chuyện không đâu. Hoặc là An cười hoài suốt buổi chẳng tậ lý do nào cả. Mới lúc này đòi vào sở thú An vui như sáo, bây giờ mặt An xịu lại, đầy vẻ suy nghĩ, dường như An để hồn tận đâu đâu. Không chừng An quên cả tôi đang đi bên cạnh An nữa. Tôi nhìn An thầm lo trong lòng, không khéo chỉ một tí nữa là có hai dòng nước mắt chảy xuống môi cho xem. Tôi nói một mình :

— Lâu lâu được rủ đi sở thú một lần...

An quay lại nhìn tôi, mắt An hơi tròn lại :

— Thì sao ?

— Không sao cả, trẻ con thường thường vậy đó.

— Nhóc tí đừng lớn lối, ăn đòn bây giờ.

Tôi cười, An ra vẻ người lớn dữ, nhưng An đã chịu mở mồm thế là khá rồi. Đi với người ta mà mặt mũi chừ bự ra thì không khá được. Tôi bỗng cười một mình, không khá được, đó là ba tiếng mà An hay dùng nhất, nghe cũng ngò ngò, thú nhất là với giọng phát âm của An. Ba má An người Bắc, An nói An là con gái Hà Đông, dữ ghê lắm, thế nhưng An nói giọng nửa Bắc nửa Nam lại pha cả miền Trung nữa khiến người mới nghe không hiểu An người miền nào. Tôi nghĩ cứ như An thì con gái Hà Đông cũng chả dữ gì mấy, thua cả mấy bà miền Nam... bản cá ấy chứ. Nghĩ thế thôi chứ tôi chả dám nói ra cho An nghe, dữ thì An chưa tỏ ra dữ với tôi lần nào nhưng An cũng đánh đá lắm, nhớ nói ra cô nàng nổi giận thì mất công xin lỗi quá. Với tôi, An có vẻ hơi nhút nhát, nhút nhát mà lại bướng bỉnh. Thoạt đầu mới gặp An tôi nghĩ là An nhu mì, hóa ra bây giờ mới biết An giấu trong cái vỏ ngoan hiền ấy cả một rừng lý luận và gàn bướng, nóng nảy nữa chứ. Thật tình mấy cô con gái đóng trò hay đáo để, thế nhưng tôi không thấy An « nguy hiểm » hay khó ưa lắm. An chỉ có mỗi cái tội hay khóc. Lúc nào cũng khóc được, nơi nào cũng khóc được. Trêu An thì đứng ngay ở vĩa hè lu bù người qua nước mắt An cũng chảy ròng ròng, sao mà dễ khóc thế không biết. Khóc xong rồi lại cười ngay, có khi vừa khóc vừa cười. Ôi chao, nhiều lúc tôi tự hỏi không biết An có đang đóng kịch với tôi không nữa, có lẽ có, mà cũng có lẽ không.

Đột ngột, An dừng lại trước một bụi cây xanh ngắt, lá nhỏ, hơi tròn mọc chi chít lấp cả cành, An hỏi, hỏi với giọng thầy giáo hạch bài học trò chứ không phải hỏi vì không biết :

— Cây này là cây gì hả, Huy ?

Tôi nhìn An ngạc nhiên, chả lẽ An không biết thứ cây ấy sao. Mắt An nhìn tôi, chờ đợi. Tôi bứt một chiếc lá vò vò đưa lên mũi ngửi :

— Ngâu đấy An ạ.

— Hà ?

Đôi mắt An mở to, sừng sốt :

— Eo ơi, ngâu, thế mà An không biết, ngâu thật hả ?

— Thật. Hoa ngâu vàng đỏ, An không biết à.

Môi An điềm một nụ cười tinh cười tinh nhích :

— Chết thật An cứ làm thơ viết văn ca tụng mãi hoa ngâu thế mà bây giờ đứng trước cây ngâu lại không biết, xấu hổ quá.

Tôi lắc đầu buồn cười :

— Đáng xấu hổ thật.

An le lưỡi tỏ vẻ chế nhạo, bây giờ An đã trở lại vẻ vui tươi hồn nhiên ngày đầu, vẻ tự lự biến mất. Tôi thích nhìn An lúc An vui, mỗi lần An buồn đôi mắt An dường như sắp khóc. Con người An biến đổi bất thường, có lần đã nghĩ tính An như da con cắc kè thay đổi màu sắc luôn luôn, chợt đỏ chợt xanh làm nhức đầu người đối diện. Chúng tôi đi vòng qua phía gần chuồng nai và ngựa. An đưa mắt nhìn đôi nhân tình kẻ vai thủ thỉ dưới một khóm cây rậm gần đấy cười khúc khích :

— Mỗi lần An đến đây là An đếm được lu bù cặp, hể đi bên này gặp An tránh qua bên kia, qua bên kia cũng gặp nữa An lại đi qua bên này, rồi cuộc đếm đi đếm lại An thấy bụi rậm, gốc cây nào cũng có người hết. Địa điềm ở chỗ này tốt ghê di.

Rồi, An thản nhiên nói tiếp không có vẻ gì là mắc cỡ hay giả tạo cả :

— Có khi An thấy bà con... hôn nhau nữa. An buồn cười quá mà phải giả bộ không thấy cho họ đừng ngượng.

Tôi nhìn An, trời ơi, An không nghĩ là tôi và An... Nhưng An như không lưu ý đến câu nói của An tí nào, tôi đâm ra tự thấy mình... hắc ám. An nói rất tự nhiên có gì mà nghĩ nhảm, chuyện thường mà. Từ thuở biết An tay chúng tôi chưa hề nằm trong tay nhau, rất ktrọng sạch và thanh khiết, nghĩ nhảm cho An thật là bậy.

Tôi cười :

— An lo nhìn người ta khong à, xấu...

Miệng An mím lại, môi dưới hơn bấu ra :

— Ai bảo họ ngồi ngay trước mắt An, ai thêm tò mò.

— Ai bảo An thấy.

— Huy có thấy không ?

An hỏi vặn lại, vẻ câu kính. Thôi rồi, chọc cho cô nàng nổi giận là nguy, tôi vội vàng im lặng. Tránh voi chả xấu mặt nào. Ý, không phải tôi muốn nói cạch An là voi đâu đấy nhé. Nhưng An đã có vẻ giận, môi mím

lại An vùng vằng đi không nói. Một con nai nhỏ ngơ ngác đứng ven rào dương mắt nhìn chúng tôi. Về mặt An bỗng dịu lại bất ngờ, An cười nói như chả có gì xảy ra.

— Đố Huy biết nai có ăn... Ồi không đấy.

Tôi cười trả lời vu vơ :

— Biết đâu.

An nói nhanh với vẻ thích thú hồn nhiên :

— Lần trước An vào đây, An mang theo một túi ổi, An cho nai ăn thử, thế mà nó dụ dỗ An hết một quả thật lớn đấy. Nai ăn ổi, An ngạc nhiên ghê đi.

Và môi An thoáng một nét cười :

— Hôm ấy An cần ổi dứt cho nai có mấy anh chàng đứng nhìn kêu lên « nai sướng quá được người đẹp dứt cho ăn ước gì tôi được ở địa vị đó ». Buồn cười ghê đi Huy.

Tôi se sẽ cười một mình, ấy thế mà An cứ bảo An người lớn đấy.

— Thế An trả lời sao ?

An lắc đầu, mắt tròn lại :

— An không bao giờ trả lời mấy tên theo trêu An hết. Có tên hỏi hoài An không trả lời bèn kêu lên : « Cô câm hả ? hay là cô điếc ».

Tôi bật cười, anh chàng nào đó quả thật ngu si tán gái mà nói vậy thì có ngày vỡ nợ.

— Tếu nhỉ ?

— Ừ, An thấy buồn cười ghê.

Chú nai non ngơ ngác nhìn chúng tôi, An, nửa quỳ nửa cúi cần thận nhỏ một cọng cỏ non dứt vào mồm nó.

— Ăn đi, bé con.

Chú nai ngậm cọng cỏ lép nhép nhai, An dứt cho chú thêm vài cọng nữa. Vạt áo xanh của An trải nhẹ trên mặt đất, An không biết giữ áo cho sạch gì cả. Chú nai con vẫn lép nhép nhai cỏ, An đứng dậy :

— Thôi, mình đi chỗ khác đi.

— Không cho Nai ăn cỏ nữa à ?

— Thôi. An chán rồi.

An vỗ nhẹ lên mồm con vật nhỏ :

— Chào nhé.

Gió đùa những sợi tóc dài của An bay quăn quít, mắt An lại có vẻ buồn. Người gì mà thay đổi chóng lạ lùng. Không dừng một nỗi buồn lại dịu dàng lan trong hồn tôi. Mặt trời xuống thật thấp. Lá cây đổi từ màu vàng óng ả của nắng sang màu nhạt buồn thảm. Mặt trời hình như hôm nay lặn nhanh hơn mọi ngày thì phải. Bất giác tôi nhớ lại mấy câu thơ của một thi sĩ nổi tiếng lãng mạn :

Hôm nay lạnh mặt trời đi ngủ sớm
Anh nhớ em, em hỡi, anh nhớ em
Không gì buồn bằng những buổi chiều êm
Mà ánh sáng hóa mình cùng bóng tối
Gió lướt thướt kéo mình trên cỏ rối
.....

Tôi chỉ nhớ loáng thoáng mấy câu ngắn ngủi ấy, không biết có đúng không nữa. Nhưng ý thơ thì thật nồng nàn. Hôm nay lạnh mặt trời đi ngủ sớm. Anh nhớ em, em hỡi, anh nhớ em. Có lẽ hôm nay mặt trời đi ngủ sớm thật. Dù rằng tiết trời Sài Gòn không lạnh tí nào. Tháng năm chỉ có những cơn mưa bất thường ào ạt đổ xuống làm ướt khách đi đường không kịp giở áo che mưa. An thường phàn nàn với tôi vì những trận mưa quái ác biến An thành con chuột lột giữa thành phố một cách đáng ghét. Nhưng chỉ còn một buổi chiều nay thôi An ạ. Ngày mai An sẽ xa thành phố Sài Gòn, xa những cơn mưa đột ngột kỳ cục này để quen với trời mưa Đà Lạt. Không phải là những cơn mưa ào ào chợt đến chợt đi mà là những ngày mưa dai dẳng, buồn phiền để An mặc áo manteau, lấy khăn quàng tóc lững thững đi dạo dưới con đường có nhiều hàng cây cao phải không An, An vẫn thích lang thang một mình dưới mưa mà.

Tôi bỗng buột mồm :

— Mai An đi không biết chừng nào mới gặp lại há.

Trong khoảnh khắc vẻ buồn từ đôi mắt An biến mất thật nhanh, An cười se sẽ, giọng tinh nghịch :

— Nếu có duyên gặp gỡ thì thế nào mười năm sau mình cũng gặp lại mà.

Mười năm ? An chỉ nói đùa là giỏi, mười năm sau là bao nhiêu chuyện đời đời. Tôi chỉ biết lắc đầu cười, cơn buồn bỉnh của An đã nổi lên rồi, hỏi thêm thế nào cũng bị trêu thêm. Mai An đi mà An chả có vẻ buồn tí nào ừ, mà sao lại buồn cơ chứ. Tôi ra về đồng ý :

— Ừ, mười năm nữa gặp lại hẳn là có có nhiều thú vị.

An ngược mắt nhìn tôi rất nhanh, tôi bắt gặp trong tia nhìn của An một vẻ gì lạ lùng, thâm thiết. Rồi, An cười, vẻ thản nhiên :

— Chẳng hạn như chúng ta quên mất nhau, có thể là đánh một trận u đầu mới nhìn ra được.

— Con gái mà dữ thế.

An hơi bấu môi, mắt giương lên rất ngộ nghĩnh :

— An là con gái Hà Đông mà.

— Ừ há, Huy quên.

Nắng đã nhạt hẳn, sở thú thưa thớt đi, buổi chiều qua thật nhanh. Lần nào gặp An cũng thế, chỉ là một vài câu chuyện vu vơ, đe nhau vài câu, giận nhau một tí, rồi thôi. Ấy thế mà cũng thành chuyện được. Tôi

nghe một nỗi xao xuyến chậm chậm len lõi trong từng mạch máu. Mai An đi thật hờ An ?

— Mặt Huy bí xị như cái bánh bao.

Tôi nhìn An cười nhẹ :

— Đâu mà nặng dữ vậy An.

— Hai cái bánh bao nữa là khác.

Lúc nào An cũng muốn chiếm phần thắng hết cả. Nhìn An, tôi biết An sẵn sàng cãi nặng xị lên nếu tôi nói nữa. Tôi lắc đầu quy hàng :

— An khó ghê.

Mặt An tươi lại, môi An phớt nụ cười :

— An muốn ăn kem, Huy.

— Hả ?

Tôi nhìn An, An lạ lòng ghê. An bình thản dừng chân trước một thùng bán kem dạo trong sở thú, nhắc lại :

— An muốn ăn kem cây.

Lần thứ nhất An đòi ăn kem ngoài đường với tôi. Xưa nay chả bao giờ An như thế cả. Tôi cười nhẹ :

— Thi ăn.

An lưỡng lự đi, trông cách An mút kem có vẻ thạo lắm, ý hẳn cô nàng quen ăn kem vặt dọc đường không gượng, không rụt rè, An ăn kem như trẻ con vẫn thường ăn như thế. An cũng chả thèm nhìn tôi nữa, cây kem trên tay tôi suýt rớt xuống đất. Tôi chả hiền lành nhút nhát chi đó nhưng cái trò ăn kem ngoài đường thế này không phải là « nghề » của bọn con trai chúng tôi rồi đó. Tôi có cảm tưởng như từ lúc có cây kem An chỉ lo ăn mà chả thèm nói chuyện cùng tôi nữa. Tự nhiên tôi buồn cười trong lòng. Bướng bỉnh, hay khóc, ưa đối, lại ăn uống như trẻ con ăn thế mà không biết lại còn gọi người khác là nhóc ti. Đáng lý An mới là nhóc hơn ai hết.

Gần như chúng tôi là những người ra khỏi sở thú muộn màng nhất. An vừa nhai hết mẩu bánh đựng kem và phê bình một câu thật tức cười :

— Kem chi mà dở khèo, ăn không giống ai hết.

Tôi buồn cười nghĩ thầm, ấy thế mà vẫn hết như thường đấy.

— Bây giờ mình về chứ, An.

Về mặt An chợt xịu lại, mắt An sa sầm, lại có biến chứng rồi đây. An gật đầu nhẹ không nói. Tôi bước đi bên cạnh An. Vẫn còn xa, vắng, vẫn còn xa lắm khoảng cách rất gần giữa hai đứa. Chúng mình chưa thật sự là người lớn mà, phải không An ?

Trời nhe nhẹ rắc những bụi mưa đầu tiên trên khung kính trước mặt. Ông trời nhỏ lệ khóc thương đây mà, không khéo trời sẽ mưa lớn trước khi về đến nhà mất. Tôi nhìn bầu trời dần dần sẫm lại nói về lo lắng, thực sự tôi không lo lắng chút nào :

— Chắc trời mưa lớn qua, khó lái xe.

— Sao vậy ?

— Huy hết thuốc lá rồi.

An nhìn tôi với vẻ chế diễu, mắt An tròn :

— Nhóc ti mà bày đặt hút thuốc. Mà tại sao hết thuốc lá lại không lái xe được. Trời mưa phải hút thuốc lá hả ?

— Không.

— Trả lời không đâu vào đâu hết.

An thật nóng tính và không chịu suy nghĩ gì hết, tôi nhỏ nhẹ trả lời An :

— Vì nước mưa nhiều sẽ làm nhòa kính, Huy không nhìn thấy đường đi.

— Vậy cây gạt nước của Huy để làm chi ?

— Không ăn thua gì hết, nước nhiều quá gạt đâu nổi. Nếu có thuốc lá xát lên mặt kính thì mưa không bám.

An ngồi im một chút rồi lại tò mò :

— Tại sao thuốc lá lại ngăn được mưa ?

Tôi mỉm cười :

— Huy không biết. Ba Huy dạy đó, ông già mấy chục năm kinh nghiệm lái xe mà.

Trời bắt đầu đổ mưa thật lớn, khung kính trước mặt nhòe nước, tôi phải lái xe thật chậm. Cây gạt nước không đỡ nổi những giọt nước tơi tấp rơi xuống. Mưa Saigon là vậy đó, ào ào như bão tố, giận dữ như một cơn cuồng phong muốn bóp nghẹt mọi vật. Tôi chăm chú lái xe vừa nói với An :

— An xem, Huy nói có sai đâu, bây giờ chả thấy đường mà lái nữa.

— Ừ.

Giọng cụt ngủn làm tôi ngạc nhiên, tôi quay sang An. An ngồi sát bên cửa xe, tay An tì vào khung kính, đầu cúi xuống cho mái tóc xỏa che lấp gần hết khuôn mặt. Tôi không nhìn thấy mặt An nhưng tôi biết trông An lúc này buồn lắm. Dáng ngồi của An ủ rũ như con mèo lười biếng. Lại buồn.

— Sao tự nhiên buồn vậy An ?

An không trả lời tôi. Tư thế của An bất động, như một pho tượng. Tôi cười gượng, thật nhẹ :

— Mai An đi, ông trời cảm động khóc lớn ghê.

An ngược mắt nhìn tôi, khuôn mặt gần như lạnh lùng, môi hơi mím, mắt An long lanh như sắp khóc. Tôi biết rõ đôi mắt của An, mỗi lúc An vui đôi mắt ấy tròn xoe mở to nghịch ngợm. Tia nhìn An đăm đăm, khó hiểu.

— Có chuyện gì làm An buồn thế ?

— Không.

Giọng An ngắn gọn, nghe như một làn roi quất lạnh lùng. Tôi yên lặng trở về với tay lái của mình. Tính nết bất thường của An không còn lạ đối với tôi nữa. Đường phố ngập nước, tôi hết sức khó khăn để điều khiển

chiếc xe. Mưa trút ào ào như thác, đã có những nhánh cây gãy rơi rụng trên mặt đường. Y hệt như lái xe trên một dòng sông nhỏ xe cộ ngược chiều lơ mơ như trong sa mù, bánh xe ngập nước. Buổi chiều cuối cùng thật là buồn, không còn tiếng cười vui của An nữa, chỉ mới lúc nãy thôi, mắt An còn vui và môi An không ngớt mỉm cười. Lòng tôi cũng se chùng lại, An buồn sao?

Tôi ngừng xe ở một lề đường:

— Huy hết lái nổi rồi, mưa lớn quá.

An nhếch một nụ cười nhẹ không đáp, mặt An u tối lại. Tôi nhìn An, dịu dàng:

— Có làm gì An buồn?

An nén một tiếng thở nhẹ, giọng An nhỏ:

— Không gì cả.

Tóc An chảy dài trên vai, trên má, mặt An buồn lạ lùng. Lắm lúc tôi không hiểu tại sao An có nhiều vẻ tương phản rõ rệt như thế. Cũng một khuôn mặt mà lúc vui thì không ai nghĩ rằng An biết buồn là gì cả. Lúc buồn thì tưởng chừng đôi môi ấy không bao giờ hé được nụ cười. An thật lạ lùng.

Trời tối hẳn lại, tôi hỏi An:

— An về nhà muộn có bị rầy la không?

— Rầy la?

An hỏi lại với một vẻ gần như chua chát.

— Không có gì, An muốn đi thì đi muốn về thì về chả ai nói gì cả.

— Huy chỉ sợ An về trễ lại bị mắng.

Giọng An mệt mỏi:

— Ngày cuối cùng của An ở Saigon mà.

Tôi nói, vẻ hoang khuâng:

— An hay buồn quá, rần vui lên chứ.

An mỉm cười lạnh lẽo, đột ngột An ra lệnh:

— Huy lái xe đi, đừng đỗ ở đây nữa.

— Chi vậy? — Tôi hỏi mắt mở to nhìn An.

— An thích thế.

Tôi chiều ý An, chiếc xe lóc nhóc băng qua những con đường sũng nước, mưa có ngớt hơn lúc trước nhưng vẫn mạnh mẽ rơi. Thốt nhiên tôi nghe giọng An reo vui:

— Huy thử lái xe đâm vào một gốc cây xem sao.

Tôi nhìn An, An trở lại vẻ vui tươi như lúc nào, môi An cười tươi, chỉ có đôi mắt còn phẳng phất một chút ưu sầu.

— An chỉ xúi dại không thôi.

An cười:

— Ông trời thương An khóc dai ghê, mai mốt An sẽ nhớ hoài ngày hôm nay.

Có trời mới hiểu được An, sắp sửa khóc thì lại nở nụ cười, tôi nhẹ nhàng lắc đầu:

— An giống trẻ con ghê.

Mặt An nghiêm lại trong lúc giọng An dịu dàng:

— Nói vậy, mai mốt An đi nhớ viết thư cho An nghe.

— Viết chứ sao không.

— Viết liền nghe, An về đến nhà là phải có thư Huy rồi mới được.

— Làm sao viết kịp.

— Gửi express, hai ngày thôi.

— Cũng không kịp, chiều mai An lên đến Đà Lạt rồi.

— Tối nay về viết liền, An về trên đó không có thư đọc buồn lắm. An có vẻ vừa ra lệnh vừa năn nỉ, tôi mỉm cười:

— Ừ, viết ngay cho An.

— Viết dài một tí, nghe.

— Khó quá.

Mặt An xịu lại:

— An đi rồi Huy phải chăm học nghe, thi đỗ chia cho An bớt một chừng chỉ đi làm.

Tôi cười:

— Dùng được không?

— Sao lại không. Cắm thi rớt nghe.

— Không đến nỗi nào đâu An.

Đôi mắt An như reo cười, An nói giọng người lớn:

— Nhóc tí ngoan lắm.

Gớm thật, chả lúc nào mà An bình thường như người khác hết. Mưa lại đổ ào ào xuống như trút, ông trời hôm nay mưa dai lạ lùng quá, cả tiếng rồi còn gì.

— Bây giờ An về nhà nghe?

Tôi có cảm tưởng như mình vừa nói một câu ngu đần nhất đời. An có vẻ buồn rầu sợ hãi mỗi khi tôi nhắc đến một câu tương tự như thế. Mặt An thoáng chốc lại phủ lên vẻ u tối, An thở dài thật nhẹ, cười như khóc:

— Không biết.

Dù sao đi nữa cũng phải đưa An về, tối lắm rồi, An còn phải sửa soạn hành trang cho ngày mai nữa. Tôi ngừng xe chệch trước cổng nhà An một chút. Ngôi nhà nằm im dưới mưa, mặt sân rộng loáng nước. Tôi nhỏ nhẹ bảo An:

— Mưa lớn lắm, Huy không lái nổi nữa. Chúng ta ngồi đây một chút chờ mưa ngớt rồi An vào nhà.

An không trả lời tôi, môi An mấp máy hát một bài bát buồn. Mặt An nhìn nghiêng đường nét có vẻ thẳng, hơi nhiều nét nhọn chứ không được

về tròn trịa như lúc nhìn thẳng. Mái tóc An viền thành một nét u tối cho khuôn mặt. Một lát nữa thôi là tôi sẽ không còn nhìn thấy An nữa, có thể là mười năm sau mới gặp lại nhau như An nói đùa không chừng. Mười năm, chắc chắn là những đường nét của khuôn mặt An ngày hôm nay sẽ thay đổi thật nhiều. Tôi chợt nghe một thoáng xót xa, có thể như thế được sao An?

Nước mưa nhỏ giọt trên khung kính, bây giờ chả cần cây gạt, chả cần thuốc lá. Ừ, mỗi lần tôi hút thuốc lá An vẫn cười nhạo. Trẻ con hút thuốc buồn cười quá đi. Trong lúc đó An lại thường khen. Con trai hút thuốc hay chứ. An lạ lắm, thay vì khuyến khích cho người ta tiến lên thì An chỉ chế nhạo không thôi. An làm nhiều lúc tôi cũng nhút nhát mặc cỡ luôn vậy.

Mỗi An chợt điểm một nụ cười khó hiểu. Tôi nhìn An:

— An hết buồn chưa?

— Buồn hồi nào mà hết?

Lại ngang nữa. Tôi lắc đầu:

— An bướng dễ sợ.

Ánh điện đường chiếu xuyên qua làm mưa mỏng. Trời tối. An hỏi tôi:

— Máy giờ rồi Huy?

— Bây giờ rưỡi.

— Muộn rồi.

An xoay hẳn người lại nhìn tôi. Mắt An như ướt nước trong khi môi An mỉm cười:

— Huy biết tại sao An về Dalat đột ngột không?

Tôi hơi sững sốt nhìn An:

— An đã nói rồi, gia đình An lộn xộn.

An cười, giọng An nhỏ lại như muốn khóc:

— Còn nữa, ba An muốn An đính hôn... Có lẽ An không từ chối, không thể từ chối.

Tôi nhìn An trân trối, ngẩn người. Trong một thoáng tôi hiểu hết những thái độ của An. Hẳn rằng An đã muốn vui cho nốt một buổi chiều cuối cùng trước khi từ giả. Đôi mắt An buồn rười rượi, An lắc nhẹ đầu:

— Đáng lý An không nói với Huy, mà thôi. An ngu quá.

Trái tim tôi như bị xiết chặt lại một giây, cở họng nghẹn lại. Nỗi sững sờ cộng với những cảm giác nôn nao, quay cuồng lũ lượt kéo về. Tia nhìn của An lạnh trên mặt tôi, nét cười của An thật buồn:

— Buổi chiều cuối cùng buồn ghê. Tại An hết.

Tại sao tôi lại không nói với An lời nào kia, đáng lý tôi phải nói, phải nói một cái gì chứ. An lặng lẽ mở cửa xe bước xuống, mưa nhỏ giọt trên tóc, trên áo An. Mưa rơi trên má An như những giọt nước mắt. Nghiêng người trên khung cửa xe, An nói thật nhẹ:

— Chào Huy, chúc Huy vui vẻ.

— An!

Tôi kêu lên một tiếng nho nhỏ nhưng An đã quay lưng đi không nghe thấy, vạt áo xanh của An loáng trong màn mưa. Trời ơi, sao lại có thể kết thúc một ngày đẹp của chúng tôi một cách tàn nhẫn như thế. Đáng lý tay chúng tôi phải ở trong tay. Mỗi chúng tôi không chỉ để nói những lời tan vỡ thế. Thật là khó hiểu, thật là vô lý. An và tôi đã nói với nhau nhiều hơn bao giờ hết với buổi chiều cuối cùng này. Bằng những ánh mắt, bằng những môi cười. Chưa bao giờ chúng tôi nhìn rõ nhau như thế. Dù chưa bao giờ nói. Tại sao tôi lại ngồi yên đây nhìn An dần đi xa khỏi tầm tay, từ bây giờ và suốt đời.

An. Tôi thốt một tiếng kêu tắc nghẹn trong cổ. Bây giờ tôi biết tôi phải nói với An những gì. Nhưng có phải là quá muộn chưa hở An. Như cái máy tôi vội vã mở cửa xe nhào mình trong cơn mưa. Đáng An thấp thoáng trong mảnh sân sũng nước. An. Tôi muốn tiến lên nhưng chân tôi ghi lại. Tôi đứng chết sững mắt đăm đăm nhìn quay lại An, nhìn lại một lần đi An, tôi chưa kịp nói với em những gì phải nói. Không, An.

Nước mưa thấm ướt vai áo tôi, An không nghe lời tôi gọi thầm, vài bước ngẩn ngứ nữa rồi An biến mất trong khung cửa hắt ra thứ ánh sáng vàng ấm áp. Tôi muốn hét lên. An. Tiếng kêu không thoát ra được khỏi đôi môi. Những giọt nước mưa lạnh rớt trên khuôn mặt. An. Tôi biết, buổi chiều cuối cùng thực sự đã hết rồi; bây giờ là bắt đầu những bước chân mù lòa của đêm tối.

ĐAN HOÀNG

Truyện tình nhỏ thương là truyện thật hay và bán thật chạy ở bên Mỹ. Lần đầu tiên DUYÊN ANH viết một truyện dài về tình nhỏ miền Trung, về sự quạnh hiu của cuộc sống, về chuyện tình của ba chị em gái và cuộc phiêu lưu thơ mộng của họ. Tên truyện cắt từ thơ Xuân Diệu:

Bao nhiêu sầu, ôi sầu biết bao nhiêu

Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu

KHI THEO MÃI TÌNH YÊU

phát hành trước tết

NGUYỄN TUẤN ANH

VŨ MINH (Đà Nẵng)

Cháu không tỏ rõ là mắt phải của cháu bị hư như thế nào? Nếu cả nhãn cầu bị hư và đã được mức đi thì không chữa được và chỉ có cách làm một mắt giả thế vào. Còn nếu chỉ có giác mô hư thì có thể nhờ Bác sĩ giải phẫu ghép lành. Tốt nhất cháu nên đi khám một Bác sĩ chuyên về nhãn khoa.

2.— Tuổi trẻ đang lớn không những cần sinh tố mà còn cần muối kim loại (Sels Minéraux) và các chất Acides Aminés chứa trong các chất đạm như thịt, cá, trứng. Nói thế đủ cho cháu hiểu gạo lức, muối mè không thích hợp với cơ thể thiếu nhi.

THÙY MAI (Cát Lái)

Khoa giải phẫu thẩm mỹ ngày nay có thể làm mất cái lỗ ở mép của cháu. Vì lý do nghề nghiệp chú không thể chỉ cho cháu, địa chỉ nào

được cả. Xin vui lòng đọc báo, nhất là Cát Lái không xa Sài Gòn bao nhiêu.

SƯƠNG KHUYA (Qui Nhơn).

Bệnh hay chảy máu cam của cháu khi làm việc nặng là do sự dễ bề thành các mao quản máu trong màng nhầy mũi. Tuy nhiên cũng nên đi các Bác Sĩ xem trong lỗ mũi có mọc thịt dư không. Tạm uống Émotrifar, Rutascosol và Calcium Corbière sẽ bớt.

VI QUÂN (Saigon)

Đọc những lời hàng hải muốn tòng quân giúp nước diệt thù của cháu, chú rất vui. Trai thời loạn phải cứng cỏi như thế mới xứng đáng. Tuy nhiên nếu cuối năm nay trước khi xếp bút nghiên lên đường theo việc đao cung mà cháu có phải vàng lời cha mẹ lập gia đình với người con gái ấy, chú nghĩ cũng chẳng có gì trở ngại nhiều cho mộng ước hải hồ từ thuở 13 của cháu. Và chính vì thế cháu càng nên chữa lỗi lầm vui anh em trong một phút, càng sớm càng tốt. Hãy bôi các mụn cóc bằng dung dịch Nitrate d'argent, thuốc nước Collomack hay:

Résine de Podophylle 5g
Huile Paraffine 15g

vài ngày sau chúng sẽ rụng đi.

ĐTLT (Dalat)

Tim yếu, đập không đều, hoặc thiếu máu sẽ làm ta hay chóng mặt, hồi hộp, ngộp thở và sinh ra nhức đầu. Cháu có thể uống Camphophylline, Passifloral, Etaphylline và Hépatone. Nếu chích thêm Hept-A-Myl và uống Dolviran thì càng mau bớt.

QUANG (Biên Hòa)

1) Mắt hay bị mỏi vì phải điều tiết luôn và chỉ nhìn được gần chính là triệu chứng của mục tạt cận thị,

Cháu phải tới nhờ BS nhãn khoa đo thị lực để mua kính đúng số mà đeo. Nên uống thêm dầu cá thu (Moruton) có chứa sinh tố A rất tốt.

2) Cháu có bị chảy nước lỗ tai hay có nhiều ráy tai không? Tạm dùng Chloramphénicol Goutte Auriculaire để nhỏ và Audigénine để uống cho khỏi ù tai.

CÔ THỊ NGÂN THƯƠNG (Đà Nẵng)

1) Con rùa Bưu Điện bầy thật, dám tha mất 2 lá thơ hồi bệnh của cháu để chú suýt nữa bị hàm oan. Xin lỗi nhé!

2) Muốn đường kinh được điều hòa và không ít quá hàng tháng cháu hãy dùng Hémagène Tailleux.

3) Khi đứt tay thường thường là các tĩnh mạch bị thương cho nên máu đen cháu ạ. Máu đen đó không phải là máu xấu đâu đừng lo. Máu này sẽ đông khi gặp khí Oxy trong khí trời.

4) Dù rằng cháu nặng 50 kg có nghĩa là béo mà da mặt và môi cứ tái mét thì đó chính là bằng chứng của sự thiếu máu (Anémie). Hãy uống Hépatrol, Solucamphre và chích Strat Hépar hay Héparco B12 sẽ được vừa ý.

BT (Đà Nẵng)

Trí nhớ của con người thay đổi tùy theo từng cá nhân và phụ thuộc nhiều yếu tố như gia đình (di truyền), hoàn cảnh sinh sống (nghèo đói, giàu sang, hay lo âu hoặc luôn luôn thờ ơ...), và sự luyện tập thường xuyên. Một yếu tố quan trọng khác phải biết là trí nhớ thường là một đặc ân Thượng Đế ban phát riêng cho một số người. Nếu sự hay quên của cháu không do một tai nạn bất ngờ gây ra, cháu hãy dùng Cervotonic hay Glutalam trong ít lâu xem sao.

MINH THU (Qui Nhơn)

Chú hy vọng bệnh ngứa ngoài da lâu ngày của cháu sẽ được trị dứt bằng cách bôi thuốc mỡ Laccoderme au Goudron de Houille, uống Grisefuline, Delta Cortril, chích Psorial và Pénicilline. (Có thể dùng thuốc Lactacyd để thoa thay cho thuốc mỡ nói trên).

DƯƠNG CÔNG HOÀNG (Saigon)

1) Thức khuya để học thi tức là phải làm việc quá sức, nếu cháu lại hay tỳ ngực vào thành bàn thì tức ngực. Hồi hộp khó thở có lẽ là chuyện dễ hiểu. Cháu nên đi chụp một hình tim phổi ngay. Tạm uống Camphophylline, chích Calcium Corbière và dùng thêm chút thuốc an thần Passifloral. Tigrinan là thuốc bồi bổ trí óc rất tốt cho giới học trò.

2) Cao (1m50) và nặng (34kg) ở tuổi 17 như cháu quả là không cân xứng. Thuốc vôi (Calcigénol), dầu cá viên (Moruton) hay thuốc bổ Biotone rất thích hợp với tạng người cháu đấy.

tuổi ngọc

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.
Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, Đề Thám — Sài Gòn

truyện dài DUYÊN ANH

chương bốn

Biển chiêm bao. Biển thần thoại. Biển bốc khói mờ ảo. Không phải khói sóng đâu. Khói tình biển đó. Biển có linh hồn nên biển có đôi mắt ướt mộng. Và khói tình đang vương đầy mắt biển, lan tỏa mệnh mộng, vô tận. Một mình tôi đứng trên bãi sớm ngẩn ngơ nhìn cái mệnh mộng, vô tận đó. Biển sớm của riêng tôi. Chẳng bao giờ tôi là con ốc bọ vơ nằm trên cát. Mà là một tín đồ hết lòng ngưỡng mộ biển, đến đây nghe bài giảng của biển về tình yêu và mộng tưởng. Tôi ngồi bó gối nhìn sóng biển đuổi nhau trên bãi. Lớp sóng này chưa kịp rút, lớp sóng nọ đã ủa lên. Sóng đùa cợt nhau. Sóng âu yếm nhau. Sóng ve vuốt nhau. Sóng êm ru như tiếng nói tỏ tình. Rồi cuộc tỏ tình của sóng làm thành những đường sóng gợn xiên xiên trên cát mịn. Tôi say mê theo rồi sóng yêu nhau, hôn nhau. Ngoài xa, biển vẫn thiếp ngủ dưới trời khói tình. Khói ấp biển trẻ trung muôn thuở. Khói giữ hồn nhiên của biển lại. Biển sớm là cô gái đồng trinh. Là công chúa cấm cung. Và ta không rõ màu của nước biển. Phải đợi nắng cuốn tấm màn sương bắt đầu một chuyện tình đẹp, nước biển mới lên màu. Cuộc tình càng nồng nàn, màu xanh càng tuyệt diệu. Đó là lúc nắng gay gắt. Biển đổi màu với nắng, vì nắng. Tình yêu nào chẳng buồn. Khi nắng dịu và mặt trời lặn sâu ở một góc đại dương, biển sâu đau rồi biển tương tư nắng suốt đêm. Đừng vẽ một màu xanh cho biển. Đừng viết biển màu xanh. Biển muôn màu. Nhưng chỉ có một màu huyền diệu nhất là màu biển hôn nắng hạ.

Nha Trang, biển Nha Trang, người con gái xa lạ tên là Kiều Nhị đã tỏ một chút lòng ngưỡng mộ biển Nha Trang. Chút lòng ngưỡng mộ ví như lời

nguyện cầu : Tôi nhỏ bé, mềm yếu và mơ mộng. Xin cho tôi no mộng mơ, xin đừng bắt tôi buồn... Tôi là Kiều Nhị, làm ơn ghi nhớ lên tôi.

Tôi đứng dậy, bước xuống thấp hơn. Chân tôi gặp nước biển. Sóng sớm chào đón tôi. Cảm giác êm ái khiến tôi tưởng bàn chân tôi vừa đụng viên ngọc trai mơ ước. Như đã mong muốn, một tay xách dép, một tay xắn quần, tôi thả dãi theo bãi cát mịn. Sóng giành nhau hôn chân tôi. Đủ rồi nhé, cho tôi tạm biệt. Bây giờ, những bước chân tôi dẫm lên cát ngậm đầy nước. Tôi ngoắc đằng sau. Chẳng còn dấu chân nào. Sóng đã mang dấu chân tôi ra khơi. Dấu chân tôi chìm vào biển giống những kỷ niệm chìm vào dĩ vãng. Biển chiêm bao hay tôi chiêm bao ?

— Kiều Nhị !

Tôi ngoảnh lại. Hoài cách tôi không bao xa. Anh bước nhanh. Chúng tôi gần nhau.

— Cô ra bãi sớm quá.

Tôi hỏi :

— Có sớm hơn anh ?

Hoài lắc đầu :

— Muộn hơn tôi. Cô chỉ là người con gái ra bãi biển Nha Trang sớm nhất. Còn tôi, tôi là...

Tôi nói :

— ... Là người con trai ra bãi biển Nha Trang sớm nhất.

Hoài cười :

— Tôi là người đàn ông.

— Anh lại kiêu ngạo rồi.

— Cô bảo tôi duy trì sự kiêu ngạo mà... À, tôi ra bãi sớm hơn cô, tôi đã viết xong một bài thơ trên cát. Tôi nghĩ thế nào cô cũng giữ lời hứa vì cô bướng bỉnh và... kiêu ngạo. Tôi ngồi nấp dưới một gốc dừa đợi cô.

— Đó là nội dung bài thơ ?

— Có lẽ.

— Tại sao chỉ có lẽ ?

— Vì bài thơ tôi quên rồi. Sóng biển ái mộ thơ tôi, cuốn trôi mất hút. Tôi chắc thơ tôi sẽ lênh đênh trên biển cả. Có Kiều Nhị...

— Dạ.

— Tôi có kiêu ngạo không ?

— Anh rất kiêu ngạo.

— Cô thấy biển sớm có gì lạ ?

— Nhiều điều, tôi sợ những điều tôi vừa thấy sẽ khác anh, anh Hoài ạ !

— Thí dụ một điều ?

— Làm sao nói được ? Biển khó hiểu. Bây giờ ta hiểu biển một cách, lát nữa, nắng lên, ta hiểu biển một cách. Biển thay màu theo nắng. Biển khó hiểu như...

— Tình yêu ?

Tôi không trả lời Hoài. Có nghĩa là tôi đồng ý với Hoài. Không ai mời ai, chúng tôi cùng bước và bước song song bên nhau. Nếu tôi được đứng

trên cao nhìn xuống bãi cát thì hình ảnh hai người vừa quen nhau đi sát nhau dưới bãi vắng của biển sớm phải là một hình ảnh tuyệt vời. Thường ta chẳng thể nhìn rõ cái đẹp tuyệt vời. Nên ta mới tưởng tượng.

— Cô Nhị...

— Dạ.

— Cô còn nhớ một định lý hình học về đường thẳng.

— « Hai đường thẳng song song không gặp nhau ở một điểm nào. »

— Hai người đi song song ?

— Gặp nhau trên bãi cát một sớm tinh mơ.

— Ý nghĩ của họ ?

— Anh trả lời giúp đi !

— Tôi chịu.

— Vậy hãy làm thơ trên cát nhờ sóng cuốn ra khơi hỏi biển.

— Vâng, tôi sẽ nghe lời cô. Nhưng, hình như, hai người đi song song gặp nhau trên bãi cát sớm tinh mơ đã nghĩ về nhau rất đẹp.

— Tôi mong thế.

Chúng tôi vẫn bước đều. Lúc này, Phụng đang ngủ, Vinh đang ngủ, mọi người đang ngủ, cả thành phố đang ngủ. Ngủ ngon. Ngủ ngoan. Nếu Vinh đã thức, hẳn ta đang phát hoạ chương trình ở bãi biển Đại Lãnh. Nếu Phụng đã thức, con nhỏ đang tìm chữ nghĩa tàn tẻ để công kích ông chủ trí thức khi gặp gỡ. Sau đó, nó nghĩ tới bữa ăn điểm tâm ở nhà hàng Frégate. Tôi đã chán nhà hàng này. Bơ sữa không hợp với tôi. Tôi thèm ăn phở, ăn hủ tiếu, dù mới ăn cơm tây vài bữa. Tôi không hiểu Hoài đang vẽ trong đầu anh những dấu hỏi gì. Anh đi bên tôi, quá im lặng đến nỗi tôi có thể nghe, cùng một lượt, tiếng đùa cợt của sóng sớm mai và bước chân trên cát.

— Cô Nhị...

— Dạ.

— Chúng ta dừng chân chỗ này, ngồi ngắm biển được không ?

— Được chứ.

Chúng tôi dừng bước. Tôi chia cho Hoài một chiếc dép. Anh nhận lấy và trịnh trọng đặt trên mặt cát làm chiếc ghế nhỏ. Làm một chỗ ngồi. Chúng tôi ngồi cạnh nhau. Rất gần nhau. Và hướng ra biển thần thoại mờ mờ khói sóng.

— Cô Nhị...

— Dạ.

— Tôi muốn nhìn cô cười !

Tôi cười ngay, không phải đáp sự yêu cầu của Hoài, mà buồn cười vì sự mong muốn của anh. Hoài khẽ đưa đầy bàn tay :

— Thôi, cô đừng cười nữa. Tôi đã nhìn thấy cô cười rồi. Cô chỉ có một đồng tiền bên má trái, rồi làm sao cô chia cho tôi ?

Tôi nói :

— Tôi sẽ cho anh cả đồng tiền khi anh cần.

Hoài, bất thần, nắm lấy cổ tay tôi :

— Thật không, Kiều Nhị ?

Lần đầu tiên tôi được một người con trai nắm tay. Tôi rung động tốt độ. Tim tôi bốc khói như biển đang bốc khói. Những giòng máu rộn rã đổ về tim như những đợt sóng đang xô nhau lên bãi cát mịn màng. Tôi run run. Tôi cảm giác mình vừa trúng gió, thứ gió kỳ ảo làm tôi nửa tỉnh nửa mê. Tôi chớp mắt mau và ở đuôi hai con mắt, dường như, đã đọng hai giọt lệ. Hai giọt sương sớm đọng trên một chiếc lá đầu xuân. Tôi bồi hồi. Hoài không biết tôi đang say khói sóng và dường như nghe biển dạy lời yêu. Anh ngỡ tôi sắp trách móc anh nên buông tay khỏi tay tôi một cách luyến tiếc và thắm thì nói :

— Xin lỗi Kiều Nhị...

Tôi nhìn Hoài :

— Biển sớm của riêng anh ?

Hoài đáp :

— Biển sớm của riêng Kiều Nhị và tôi.

— Tại sao anh không nói : Biển sớm của riêng chúng ta ?

— Nếu...

— Nếu tôi bằng lòng ?

— Không, nếu Kiều Nhị cho phép.

Tôi lắc đầu :

— Anh lại hết kiêu ngạo rồi ?

Hoài rút điều thuốc lá, ngậm trên môi :

— Nếu hai người kiêu ngạo ngồi bên nhau sẽ giống hai đường thẳng song song.

Hoài kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, gỡ ra khỏi môi, nhìn thẳng vào đôi mắt tôi :

— Em có nghĩ như thế không, Kiều Nhị ?

Tôi không trả lời câu hỏi âu yếm của Hoài. Mà nói :

— Anh đốt điều thuốc đi.

— Để làm gì ?

— Để em thưởng thức một mùi hương và để, mai này, em sẽ tưởng nhớ một mùi hương, mùi hương tỏa lan và nhập vào khói biển.

Hoài lấy diêm châm thuốc. Anh phả khói thuốc đầu vào mặt tôi. Hương thuốc ngát thơm và làm ấm một cõi biển.

— Kiều Nhị...

— Em vẫn nghe anh đây, anh Hoài.

— Em thấy biển sớm tuyệt diệu chứ ?

— Bây giờ mới tuyệt diệu.

Hoài xích gần tôi hơn và quàng tay ôm vai tôi. Như chiêm bao của Phụng về tôi, nếu con nhỏ đang chiêm bao.

— Anh sẽ làm nhiều thơ tình vì em, cho em.

— Viết trên cát.

— Viết trên cát, chỉ viết trên cát.

— Làm sao em đọc ?

— Em ra bãi biển thật sớm, khi sáng chưa thức giấc.

— Vàng, em sẽ theo lời anh.

— Nhưng chưa phải ngày mai đâu.

— Tại sao ?

— Anh không giải nghĩa nổi. Em sẽ hiểu. Hình như, chuyện của chúng mình không giải nghĩa được, hoặc chỉ giải nghĩa bằng những sớm mai ở nơi này. Em biết tại sao anh yêu biển sớm ? Vì biển sớm đầy đặc khói sóng. Khói sóng hay khói sương, chẳng sao. Miễn là khói đó mãi mãi làm biển huyền bí, làm biển mơ hồ và mê hoặc anh. Đừng giải nghĩa do đâu biển sớm bị vây phủ bởi khói sóng. Chuyện của chúng mình là khói sóng, là biển sớm, là mơ hồ, là mê hoặc, là nỗi bí ẩn của ngàn đời...

Hoài nói. Không, Hoài đọc thơ, bài thơ chỉ một mình tôi được nghe, chỉ riêng trái tim tôi cảm thắm. Hoài là biển. Biển đang thuyết giảng một thứ đạo trên tất cả các thứ đạo, một thứ đạo đời đời kiếp kiếp chẳng hề phối pha : Tình yêu. Ngồi đây, ngược nhìn trời cao, trông ra biển rộng, bốn bề mênh mông, dãn trải, tôi thấy rõ niềm ước mơ của tôi trong lớp sương thu lãng đãng của con đường học trò, dưới làn cát mịn màng của bãi biển Nha Trang. Quả thật biển đã mời yêu, biển đã gọi mộng. Biển Nha Trang. Chỉ là biển Nha Trang. Biển Nha Trang đã mời tôi yêu, đã gọi tôi mộng. Và sẽ giúp tôi đôi cánh để tôi bay trên con đường đi tìm sự tuyệt vời nằm giữa trái tim Nha Trang.

— Kiểu nhì...

— Dạ.

— Em có trách anh vội vàng ?

— Không, chúng ta chỉ có một thời tuổi trẻ, chỉ có một mùa xuân làm hoa bướm. Sau đó là lễ nhạt, vô nghĩa. Anh nói, chuyện của chúng mình không giải nghĩa được, anh nói đúng. Chuyện của chúng mình là chuyện bất ngờ, chuyện mê hoặc. Em sẽ không sợ phải ân hận và, với anh, em không bao giờ toan tính. Yêu là không bao giờ toan tính.

Hoài buông tay khỏi vai tôi. Anh dắt tôi đứng dậy và dẫn tôi xuống gần nơi sóng đang hôn nhau. Hoài bảo :

— Viết tên em trên cát đi !

Tôi viết tên tôi. Trên cát. Trên cát mịn màng. Viết bằng một đầu ngón tay. Hoài lại đưa tôi về chỗ cũ. Hai chúng tôi lặng im. Hoài hút thuốc và tôi nhìn khói thuốc. Khói thuốc đẹp như khói biển sớm. Một lát, tưởng chừng lâu lắm, Hoài nói :

— Em xuống xem tên em còn không.

— Một mình em ?

— Một mình.

Tôi lần xuống. Nước rút thật mau. Tên tôi không còn. Sóng đã mang lên tôi trao cho biển. Và tôi tin rằng biển đang lầm nhảm : « Kiểu Nhì, Kiểu

Nhì à, ta sẽ nhớ tên nó... » Lốp khói lên cao, dần dần tạm biệt biển. Biển sắp tỉnh chiêm bao. Biển sắp tan thần thoại. Tôi bước lên. Hoài hỏi :

— Tên em mất rồi, hả ?

— Vàng.

— Biển đã ghi tên em vào sổ. Ngày kia, biển sẽ nhớ tên em, sẽ gọi em về.

Hoài liếc mắt thuốc lá :

— Biển sắp ồn ào, biển không còn của riêng chúng ta nữa. Anh đưa em về nhé !

Tôi nói :

— Em muốn về một mình như em đã tới đây một mình.

Hoài khẽ gật đầu :

— Cũng được, anh không đòi hỏi thêm. Yêu là không bao giờ toan tính, đã đành, yêu còn không bao giờ là đòi hỏi. Mai sớm, chúng ta sẽ gặp nhau.

Hoài nhặt đôi dép trao cho tôi. Tôi cầm lấy và nhìn anh, không chào câu tạm biệt. Khi lên tới đường, định quay lại, nhưng biết chắc Hoài đang trông theo, tôi mỉm cười, bước nhanh. Yêu là nhìn về phía trước mặt, yêu không bao giờ là nhìn lại. Đúng thế chứ, Hoài ? Biển sớm mai sẽ đẹp hơn biển sớm nay. Phía trước mặt ở ngày mai.

Chỉ một chị Hai biết tôi đi, tôi về. Chị không hỏi han gì. Tôi rất bằng lòng. Tôi muốn được lãng thính thật lâu. Như đứa trẻ ngậm mãi viên kẹo và sợ hãi viên kẹo chóng tan. Tôi len lén lên gác và nhẹ nhàng — nhẹ nhàng cơ hồ chiếc lá rơi — mở cửa phòng. Và lại nhẹ nhàng khép cửa. Rồi nằm sấp trên giường, úp mặt xuống gối. Tôi thêm ngủ, ngủ một giấc vừa đủ tới khi nghe tiếng gõ cửa và tiếng cười nói hồn nhiên của Phượng. Nhưng không tài nào nhắm mắt nổi lấy vài giây. Mắt tôi vương khói biển, khói thuốc (có lẽ, cả khói tình). Tôi ưỡn oải đưa tay vặn nút máy thu thanh. Pat Boone đang hát bản nhạc đã chìm vào quên lãng cùng với tên tuổi chàng ta : Bản *Remember you're mine*. Bản nhạc ấy, chỉ còn thích hợp với không gian thơ mộng này, chỉ còn dài Nha Trang lưu giữ cho người phương xa đến Nha Trang thưởng thức. Người phương xa — Sài Gòn chẳng hạn — đã phát ngấy một-loại-nhạc-gọi-là-nhạc-trẻ, đã chán chường một-loại-nhạc-gọi-là-thời-trang-nhạc-tuyển (thứ nhạc mà, trên báo chí, các nhà phê bình nhạc bảo là nhạc bài chòi) thêm nghe nhạc êm dịu, nhạc đưa hồn mình thoát khỏi đời sống ử ỉ phiến muộn trong chốc lát để lấy thêm can đảm sống làm việc cho tương lai. Thứ nhạc ấy, mỗi ngày nổi hiem. Và những sáng tác của Dương Thiệu Tước, Đoàn Chuẩn, Phạm Duy, Cung Tiến vãn vãn đã trở thành nhạc phẩm... cổ điển. Người ta đành gửi hồn mình, đành phiêu du với nhạc ngoại quốc êm dịu. Những bản nhạc ngoại quốc nổi tiếng một thời đã bị loại bỏ. Bất chợt, được nghe và được nghe đúng lúc mình cần gửi vào đó một chút tâm tư, mình sẽ bồi hồi, rung động. Như tôi, bất chợt, được nghe Pat Boone hát... *When the stars start to shine. Just remember darling, remember you're mine...*

(Còn nữa)

cửa trướng phía bên ngoài

truyện dài MAI THẢO

Trường hợp cô đơn, khi tình yêu đã vỡ, hạnh phúc đã mất, cái bóng rợp êm mát của tình bằng hữu là một cần thiết cho tâm hồn. Nhất là tình bằng hữu lại mang cái hình ảnh tốt đẹp của Đạo. Thế nhưng, Dung không muốn gặp ai lúc này, kể cả Đạo. Nàng muốn sống âm thầm riêng tây với thâm kịch của nàng, nếu không một thời gian lâu dài, ít nhất cũng một vài ngày. Gặp, tất những người bạn sẽ hỏi chuyện. Bằng những câu hỏi Dung rất khó trả lời, hoặc không muốn trả lời. Sống phút này với Dung mang cái ý muốn một dấu mặt, trở thành sự xa lạ, biến thành cái vô danh. Như nàng đã che dấu cặp mắt buồn rầu sau cặp kiếng thuốc.

Dung miễn cưỡng gượng cười :

— Trông là ai, hóa ra anh Đạo ? Mấy tuần nay, sao không thấy anh lại chơi ? Cháu Nhi nhắc đến bác Đạo luôn.

Đạo nhìn lên bầu trời xám ngắt, tự đó những hạt mưa vẫn lác đác thả xuống. Thấy Dung từ một khách sạn đi ra, Đạo đã hiểu. Không cần hỏi cũng hiểu là Dung và Trình đã đưa nhau đến tình trạng ly thân. Đạo dịu dàng :

— Chị đi đâu bây giờ ?

— Tôi đi đằng này có chút việc.

— Tôi đưa chị đi.

Dung ngần ngại. Nàng không muốn cho ai nhìn thấy nàng ngồi trên xe hơi của Đạo, ngày đầu tiên bỏ nhà đến ở khách sạn. Nhưng nàng cũng không muốn mời Đạo lên phòng. Thôi, nói chuyện một chút với Đạo cũng được, sớm muộn đằng nào cũng phải gặp, phải nói chuyện một lần. Nghĩ vậy rồi Dung hỏi :

— Anh bận gì không ?

Đạo lắc đầu :

— Tôi tình cờ đến chơi một người bạn ở con đường này.

Thấy chị, thế thôi. Không bận gì hết.

— Tôi đang muốn uống một ly nước.

Đạo cười :

— Thì tôi mời chị đi uống nước. Sau đó, chị sẽ nói là chị có việc phải đi một mình và chị muốn được tự do một mình, phải thế không ?

— Không dấu anh được cái gì hết.

Đạo nghiêm trang :

— Chuyện buồn của chị không bao giờ tôi hỏi đến, chị cứ yên tâm.

Đạo nhìn lên những khung cửa sổ trên cao của khách sạn nhiều tầng :

— Chị đến đây một mình ?

Dung gật :

— Vâng.

Nàng nói tiếp, gọi đích danh đời sống bắt đầu :

— Một mình.

Đạo ngập ngừng :

— Hỏi thêm chị một câu này thôi. Các cháu đâu ?

— Cháu Đại ở nhà. Tôi đưa cháu Nhi đi cùng.

Đạo khò hài :

— Một đảng đưa con lên núi, một đảng đưa con xuống biển ?

Dung cười buồn.

— Cũng gần như thế. Nhưng biển đây chỉ là một khách sạn có máy lạnh và thang máy.

— Thôi, mời chị đi, kéo mưa lớn đến nơi. Một ngày khác, tôi sẽ đến thăm chị và cháu ở trên phòng.

Quán nước nằm ở một con đường khuất tịch. Hè đường rộng. Những hàng cây lớn, thân cây cao vút. Một dãy xe hơi đậu nối đuôi nhau dọc theo hai vĩa hè, nhưng người đi lại thưa thớt và không một ai để ý đến Dung. Đạo xuống xe, tới đây cánh cửa kính dày nặng cho Dung bước vào. Căn phòng sáng láng, sạch sẽ và vắng ngắt, không có người khách nào ngoài Dung và Đạo. Dung ném cho cái vắng vẻ cùng khắp một cái nhìn bằng lòng. Ít nhất ở đây, nàng cũng không sợ phải gặp thêm một người quen khác. Đạo kéo ghế cho Dung ngồi, hỏi Dung uống gì, đoạn Đạo gọi cho mình một ly cà phê đen và cho Dung một ly nước cam tươi. Hai người ngồi đối diện nhau. Một phút im lặng mất tự nhiên. Rồi Dung tháo kiếng, nhìn thẳng vào mặt Đạo, hỏi đột ngột :

— Bây giờ anh muốn biết gì thì hỏi đi ?

Đạo lấy thuốc lá, bật diêm châm lửa hút. Chàng tựa lưng vào thành ghế, thở ra một hơi khói dài, hỏi, diêm đậm :

— Chị muốn tôi hỏi gì ? Chuyện chị và Trinh.

Giọng nói của Dung bỗng lớn hơn, như hàm chứa ý nghĩa một đường đầu, một khiêu khích :

— Mọi người không như anh, không muốn biết sao ?

Đạo thông thả lắc đầu :

— Tôi là bạn thân. Tôi không phải là mọi người. Chị muốn nói thì tôi nghe. Không hỏi. Đó là chuyện riêng của chị và Trinh. Tôi không hề có ý định làm chị phải bức mình. Nhất là lúc này, chị đang buồn.

Sự bức tức vừa chớm nhú, Dung đã thấy nó vô lý, tối thậm vô lý. Tâm tính nàng hồi này đổi thay nhiều. Nàng không còn là nàng ngày trước. Cuộc khủng hoảng thần kinh kéo dài, trầm trọng thêm mãi vì những đêm không ngủ vật vã, thao thức, vì những giọt nước mắt, nhất là vì cái thái độ cương quyết đương đầu cùng cảnh ngộ trong khi sự thật là lòng nàng tan nát và rối loạn.

Dung thở ra một hơi thật dài. Nàng chớp mắt, cúi đầu xuống, nói nhỏ :

— Xin lỗi anh.

Đạo lặng lẽ hút thuốc lá, thấy không nên nói gì hơn là im lặng và chờ đợi. Đạo nhìn ra ngoài. Con đường ở phía bên kia khung kính là một cảnh tượng thư thái trong nhiều cảnh tượng thư thái khác của thành phố. Trận mưa đang lao xao thành một khúc nhạc trầm buồn. Căn phòng đang ngồi chìm trong yên tĩnh. Khói thuốc bay lên, xanh biếc, dịu dàng. Vậy mà sóng gió đã nổi dậy. Ở vùng tàn phá ghê gớm nhất là tâm hồn người. Đạo nhớ lại những lần đến chơi với vợ chồng Dung. Bữa cơm tối dưới ánh đèn. Nu cười của người chồng lẫn trong tiếng cười của người vợ. Hai đứa nhỏ kháu khỉnh. Bầu không khí gia đình không thể ấm cúng hơn. Đạo đến luôn. Vì chàng thiếu vắng và thành thực thêm muốn cho chàng cái không khí sáng hồng của một hạnh phúc tràn đầy và bền vững ấy. Ngờ đâu mà Dung và Trinh cũng có ngày xa nhau và cái ngày của chia tay và đoạn tuyệt ấy đã tới. Tình yêu chỉ là một danh từ ? Hạnh phúc biểu hiện dưới khuôn mặt nào cũng chỉ là đồng nghĩa với ảo tưởng ? Không phải là việc của chàng, nhưng Đạo cũng thấy buồn thấm thía. Đã bao nhiêu tháng năm rồi, Đạo ở một mình. Chàng đi về đêm đêm trên những cầu thang mà sự im lặng làm vang động bước chân, cái bóng cô đơn của chàng từng đêm làm bạn với những hành lang hun hút. Sống một mình, Đạo cho là sống buồn nhất. Sống một mình là lẽ đời. Là không thành sống. Bởi vì sống không đợi chờ và ngày mai là một ngõ cụt tối đen. Nhưng có lẽ như thế lại hơn chăng ? Khi mà cái khối hạnh phúc tưởng vững chắc như bàn thạch của người bạn gái đang ngồi trước mặt cũng lay chuyển. Lay chuyển và tan vỡ.

Ngón tay Dung vẽ lên mặt bàn những đường vẽ tằn tằn. Cử chỉ phác họa thành cái vẽ định thất lạc trên một mặt phẳng ngao ngán.

— Chắc anh không ngờ chúng tôi lại đến nông nổi này.

Đạo gật :

— Tôi không thấy một dấu hiệu gì báo trước.

— Chúng tôi cùng che dấu, cùng cố gắng. Cho đến khi không che dấu và cũng không cố gắng được nữa.

Đạo hỏi :

— Chị tự ý bỏ đi.

Dung lắc đầu :

— Không đúng hẳn như vậy. Nhưng trong hai chúng tôi, một người phải làm cái việc tôi đã làm.

— Chắc chị đã suy nghĩ kỹ càng :

Ánh mắt Dung là một băng khuôn không cùng.

— Tôi đi. Thế thôi.

Nàng nhớ lại hai căn phòng gần gũi mà riêng biệt, tiếng chân mình đi lại không ngừng, không ngừng, ánh đèn đêm lọt qua khe cửa và sự căng thẳng như một cực hình.

— Vì không thể kéo dài.

— Chị định gì cho chị ?

Dung hỏi lại Đạo :

— Theo anh, tôi phải làm gì bây giờ ?

— Chính chị phải tìm trả lời cho câu hỏi này.

(Còn nữa)

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

DŨNG SĨ KIẾN NÂU

truyện dài của ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Sự xuất hiện đột ngột của Dũng Sĩ Kiến Nâu làm cả dân tộc tí hon bàng hoàng, sùng sốt. Chàng hiện ngang bước vào làng, cỏ rạp đất, cát tung bay mù mịt. Chàng hét lên rung động một góc trời, réo gọi tên kẻ thù... Nhưng rồi cũng một lần, khi đêm xuống, chàng dũng sĩ bỗng thấy mình lẻ loi mà chạnh lòng nhớ nhung Kiến Nữ khôn tả. Thì ra loài Kiến cũng có trái tim của loài Kiến...

KIẾN VÀNG giới thiệu

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● PHÙ DU (KBC 4100) : Đã nhận được cái truyện, khá dài đấy. Đang đọc.

● NGÔ CANG (Đồng Đố) : Đã lâu không nhận được những bài thơ nào như bạn nói. Rồi một thành phố mang nhiều kỷ niệm thì chắc là buồn lắm nhỉ. Tuy nhiên, rất nhiều người đều như vậy mà. Chúc vui khỏe.

● PHẠM CAO HOÀNG (Đà Lạt) : Đi bài thơ ở số này. HĐHQ nhờ nhân anh về TH gấp trước cuối tháng gấp, có nhiều việc cần bàn và có thể coi sóc mấy tập thơ (PĐT)

● SƠN THỊ DANH XUÂN : Cháu có thể ghé tòa soạn gửi bài khỏi phải bỏ ở Bưu điện để tiết kiệm tem và thời giờ.

● HOÀI NGỌC THY (Quảng Ngãi) : Bài cháu tòa soạn đang đọc. Sự chờ đợi đôi khi là một cái thú, dù là « thú đau thương » như cháu viết. Mong sự đóng góp của cháu hoài hoài.

● NGUYỄN BẢO TRÍ (Phan Thiết) : Ở Tuổi Ngọc khi nào thấy bài đăng lên báo là biết... bài mình được đăng. Tuổi Ngọc không có hộp thư loại đó, có nhiều « bất tiện » lắm. Cho cả tòa soạn lẫn bạn ngọc. Cái tái bút của em là một thích thú lớn.

● TRẦN QUANG THIẾU (Kon Tum) : Đã nhận đủ tất cả các bài bạn gửi về. Có một bạn ngọc, Hoài Nguyên Hoài ở KBC 3468 nói là bạn của bạn, cần liên lạc vì địa chỉ cũ thất lạc.

● NGUYỄN T. M. CHÂU (An Khê) : Thế là chú thỏ đã bị cháu làm thịt rồi hử. Cứ tiếp tục làm thịt nếu hân xuất hiện, đề gửi bài về.

● DUNG HẠ (Quảng Ngãi) : Cháu đừng hiểu lầm và trách móc như thế là oan cho Tuổi Ngọc. Cháu đã biết « sợi dây liên lạc mặt thiết nhưng âm thầm » rồi cơ mà. Chú gửi lời thăm và cảm ơn những cô động viên, bạn

cháu cho TN ở QN. Cà cháu nữa. Có phải lúc trước là Lãng Du? Nên giữ bút hiệu đó. Vì đã có một cây bút TN ở Long Thành tên Dung Hạ. Đồng ý?

● THÁNG MƯỜI MỘT : Bút hiệu cháu mới đọc tới đã thấy... lạnh và mưa gió. Cháu tả sợ qua thành phố cháu và những cô gái chứa mơ mộng cũng đủ thích thú rồi dù cháu chưa biết đó là thành phố nào. Bài cháu đang đọc.

● TẠ NGỌC LÂN (Quảng Ngãi) : Vàng, ở tuổi nào cũng có thể mơ mộng, hoặc nhiều hoặc ít thôi. Tuổi Ngọc không nhận bán báo dài hạn vì tòa soạn thiếu người. Các sách khác cháu cũng không giúp gì hơn được.

● HOÀNG PHƯƠNG QUẾ KHANH : Anh Chi lớn hơn Khanh khoảng mười tuổi. Chuyện báo này giống nhau kia đó anh chả có ý kiến gì. Nhà văn Khanh hỏi đúng là Chủ nhiệm TN. Kiến Vàng chả biết là nam hay nữ vì hân là... kiến mà. Tại hân thích lấy tên vậy. Khanh thắc mắc nhiều quá.

● TRẦN DUY LAM (Biên Hòa) : Đó chỉ là sự thay đổi bút hiệu thôi chứ chẳng có gì là « không được hòa thuận » đâu. Công việc Lam và các bạn vẫn tiếp tục đều chứ? Còn chuyện giới thiệu thì rất tiếc từ trước tới nay TN không có thông lệ đó. Mong Lam thông cảm. Tác phẩm mới nhất đã xuất bản là TNKCQ. Hình bìa sẽ có vài thay đổi. (DTL)

CHIA BUỒN

Thành thật chia buồn cùng K. Ngậm ngùi vĩnh quyết :

Cố Đ/U : NGUYỄN-KIM-HÀO
an vui nơi cõi chết.

THU VÂN. TÔN THẤT DŨNG.
PHAN BỬU, MƯỜNG MÁN

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Khương Đoàn, Minh Phúc, Vũ Hải Châu, Châu Uyên, Lá Thu, Vương Minh, Xuân Quang, Mặc Hàn Thy, Chu Văn Đợi, Đ. T. Minh Hiền, T. Nh., Trầm Thụy Du, Dương Thị Ngâm Ngùi, Nguyễn Hoài Mỹ, Trần Anh, Bùi Viên Phương, Tùng Kha, Lê Thị Vòng Vang, Lê Đắc Đình Hồ, Triều Hạ, Hoàng Minh Hải, Trúc Sơn, Ngọc Chuyển, Trầm Anh, Thế Việt, Huyền Sa, Nguyễn Huệ Hữu, MQ Hoài Ly, Trầm Nhật Lệ, Thư Duy, Du Mộng Lâm, T. Ph, Cát Tráng, Dã Tràng, Triều Hạ, Hoài Ngọc Thy, Nguyễn Lê Uyên Phương, Nguyễn Thiên Nghi, Hàn Bang Tâm, Quỳnh Du, Chu Nhật Lan, Phạm Phú Đa, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Thanh, Trần Dao, Diệp Xang, Huyền Dung, Sơn Trang, Vũ Hoàng Đông, Châu Văn Tiếp, Văn Công Mỹ, Mai Lương Quốc Khánh, Trần Văn Nghĩa, Thảo, Huyền Nhi, Du Thuyền, Du Thanh, Nguyễn Văn Thán, Hồ Văn Hồ Mương, Hoài Mạc Thanh, Phạm Mất Nâu, Châu Thùy Linh, Hạ Xưa, Hà Trọng Quân, Hải Sa, Hoài Sơn Thạch, Hoài Dung, Nguyễn Bá Trước, Nguyễn Huệ Hữu, Phạm Nghi Vu, Trần Đình, Thủy Chung Hải Hà An, Nguyễn Văn Phúc, Huỳnh Văn Dung, Lữ Thành Kiển, Hồ Miên Tịnh, Vũ Đức Việt, Tạ Lân, Tháng Mười Một, Hoài Nguyên Hoài, Lộc Vũ, Thái Đôn Khôi, Vũ Tề Thy Thy, Dung Hạ, Sơn Thị Danh Xuân, Trúc Sơn, Thạch Lan, Nguyễn Lan Khanh, T. Phương, Li Ti Sa, Lê Thị Nga, Vương Hữu Thái, Võ Nguyễn Thương Phương, Vũ Thụy Yến Vũ, Bùi Thái Bình.

văn

Trầm Buồn, Tề Hát, Vành Khuyên, Hồ Thanh Hoài, Lê Nguyễn, Thiên Biên Nguyệt, Cung Buồn, Triều Hạ, Mai Đức Thanh, Vũ Hải Châu, Phương Thúy. Trọng Nguyễn, Ngọc Tuấn, Đỗ Thị Hồng Liên, Bảo Hương Quỳnh, Em Buồn SG., Mây Trời, Hoàng Minh, Cẩm Chương, Thạch Lan, Bé Em, Nắng Hạ, Thủy Liên, Nguyễn Hoàng Hát Ka, Mai Mai Huệ, Hoàng Minh, Nguyễn Thị T.T., Nguyễn Thiên Chương, Phạm Khánh Vũ, Nguyễn Văn Thiên, Nguyễn Văn Hoàng, Vũ Hoàng Đông, Bình. T.H. Bảo Khánh, Phan Thoan, Nguyễn Trương, Lùas, Đinh Mơ, Mưa Buồn, Đỗ Thị Hồng Loan, Cô Ngư, Phạm Mất Nâu, Nguyễn Nguyễn, Tàn Hoa, Phù Du, Đỗ Văn Ngọc, Ly Ca, Duy, Vũ Linh Thiêng, Du, Nhi Hương, Sa Trầm, Hoài Sơn, Thanh, Trần Nghi, Thụy Du, Hoài Ngọc Thy, Thạch Lan, T. Sơn, Di Thảo, Vương Hải Thái, Lương Công Võ, Thân Trọng Ai Thương, Dung Hạ, Gi Ti.

FOREMOST

tốt hơn
bao giờ hết

Mới!

- tinh khiết hơn
- mẫu sữa
tươi trắng hơn
- mịn nhuyễn hơn
- bổ dưỡng hơn
- để lâu hơn

CORNELL
UNIVERSITY
MAR 30 1973

LIBRARY